

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 08 janar 2021
Nr. ref.:AGJ1691/21

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI230/19

Parashtrues

Albert Rakipi

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit
të Gjykatës Supreme të Kosovës, Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi Peci, gjyqtare, dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar.

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Albert Rakipi (në tekstin e mëtejshëm: parashtruesi i kërkesës), shtetas i Republikës së Shqipërisë, të cilin e përfaqëson Artan Qerkini, avokat në Shoqërinë e Avokatëve “Sejdiu dhe Qerkini” SH.P.K. në Prishtinë.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme), Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës ,Departamenti për Krime të Rënda (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit), PAKR. nr. 528/2018, të 16 prillit 2019, dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prishtinë, Departamenti për Krime të Rënda (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore), PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjyqimeve të kontestuara, me të cilat pretendohet të jenë shkelur të drejtat e parashtruesit të kërkesës, të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ), dhe nenin 10 të Deklaratës Universale për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: DUDNJ).
4. Parashtruesi i kërkesës, në thelb, ngre pretendime për (i) shkeljen e parimit të "*barazisë së armëve*" dhe parimit të "*kontradiktoritetit*", si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta dhe (ii) interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar të ligjit, si rezultat i cilësimit të tij si "*person zyrtar*" për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 17 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 20 dhjetor 2019, Kryetarja e Gjykatës e caktoi gjyqtarin Radomir Laban Gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Arta Rama-Hajrizi (kryesuese), Selvete Gërzhaliu-Krasniqi dhe Bajram Ljatifi (anëtarë).
8. Më 14 janar 2020, Gjykata e njoftoi përfaqësuesin e parashtruesit të kërkesës për regjistrimin e kërkesës. Të njëjtën ditë, Gjykata e njoftoi Gjykatën Supreme për regjistrimin e kërkesës.
9. Më 27 janar 2020, Gjykata Themelore dorëzoi dosjen origjinale të rastit, si rezultat i kërkesës së saj për dorëzimin e dosjes në rastin KI239/19, në të cilën

kërkesë janë vendimet e njëjta gjyqësore, të cilat kontestohen edhe nga parashtruesi tjetër H.V.. Rrjedhimisht, Gjykata pati mundësinë e qasjes dhe shqyrtimit të dosjes origjinale të rastit.

10. Më 16 shtator 2020, Gjykata shqyrtoi rastin dhe vendosi që vendimmarrjen për këtë rast ta shtyjë për një seancë tjetër.
11. Më 9 dhjetor 2020, Kolegji Shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues, përmes të cilit ishte propozuar që (i) kërkesa të shpallet e pranueshme; (ii) të konstatohet se pretendimet e parashtruesit të kërkesës përkitazi me cenimin e parimit të kontradiktoritetit dhe parimit të barazisë së armëve janë të pabazuara dhe rrjedhimisht nuk ka shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së; dhe (iii) të konstatohet se vendimet e lartcekura të gjykatave të rregullta të cilat i referohen cilësimit të parashtruesit të kërkesës si person zyrtar janë nxjerrë në shkelje të nenit 33 [Parimi i Leglaitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 7 (Nuk ka dënim pa ligj) të KEDNJ-së, si rezultat i përdorimit të analogjisë në të drejtën penale. Të njëjtën ditë, Kolegji Shqyrtues me shumicë i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës.
12. Po të njëjtën ditë, Gjykata votoi si në vijim: (i) me shumicë votash konstatoi se kërkesa është e pranueshme; (ii) me shumicë votash konstatoi se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, si rezultat i mos arsyetimit të vendimit gjyqësor përkitazi me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për cilësimin e tij si person zyrtar; dhe (iii) shpalli të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme [Pml. nr. 253/2019] të 30 shtatorit 2019 përkitazi me parashtruesin e kërkesës, duke vendosur që të kthejë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, për rivendosje në pajtim me konstatimet e këtij Aktgjykimi. Në vijim, gjyqtari Radomir Laban, kërkoi që të paraqesë mendim konkurrues, të cilin e mbështetën gjyqtarët Bekim Sejdiu, Bajram Laftifi dhe Safet Hoxha.

Përmbledhja e fakteve

13. Më 31 korrik 2015, Prokuroria Speciale e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: PSRK) ngriti aktakuzën (PPS. nr. 145/2014) kundër parashtruesit të kërkesës për arsye se në bashkëkryerje ka kryer veprën penale *"mashtrimi në detyrë"* nga neni 341, paragrafi 3, në lidhje me nenin 23 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: KPPK).
14. Me të njëjtën aktakuzë për bashkëkryerje të veprës penale të njëjtë, të cekur më lart, ishin akuzuar edhe dy persona të tjerë, i akuzuari i parë E.H., person zyrtar, rektor i Universitetit të Prishtinës (UP) dhe i akuzuari i dytë H.V., person zyrtar, shef i prokurimit në UP.
15. Parashtruesi i kërkesës u akuzua se në bashkëkryerje, si drejtor i një kompanie [kompania ISN] në Republikën e Shqipërisë kishte fituar kontratën me Universitetin e Prishtinës për përkthimin e disa librave, dhe me qëllim të përfitimit të kundërligjshëm për kompaninë, kishte "falsifikuar kontratën

origjinale”, ku më pas ishte bërë edhe ndryshimi i kontratës, i cili i mundësoi kompanisë përfitim më të madh për sasinë e njëjtë të shërbimit.

16. Më 18 dhjetor 2017, Gjykata Themelore në Prishtinë, Departamenti për Krime të Rënda (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore), përmes Aktgjykimit PKR. nr. 432/15, shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor sepse kishte kryer veprën penale “*mashtrimi në detyrë*” në bashkëkryerje me dy persona të tjerë të përmendur më lart dhe e gjykoi parashtruesin e kërkesës me dënim me burgim në kohëzgjatje prej gjashtë (6) muajsh, duke ia zëvendësuar dënimin me burgim me dënim me gjobë në shumë prej 10,000 (dhjetëmijë) euro. Në vijim, Gjykata Themelore po ashtu i obligoi të pandehurit që Universitetit të Prishtinës t’ia kompensojnë dëmin në mënyrë solidare në shumë prej 70.131,27 euro, si dhe që të pandehurit në mënyrë solidare t’i paguajnë shpenzimet e procedurës penale sipas llogarisë përfundimtare të gjykatës, si dhe në emër të paushallit gjyqësor të paguajnë secili veç e veç shumën nga 200 euro.
17. Gjykata Themelore, përmes Aktgjykimit PKR. nr. 432/15, shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor sepse kishte kryer veprën penale “*mashtrimi në detyrë*” në bashkëkryerje, duke arsyetuar se bashkëkryerësit janë fajtor:

Sepse:

Të akuzuarit E.H., person zyrtar Rektor i Universitetit të Prishtinës (UP), H.V. person zyrtar, Shef i prokurimit në UP dhe Albert Rakipi person zyrtar, Drejtor i Institutit për Studime Ndërkombëtare (ISN) nga Tirana, me qëllim të përfitimit të kundërligjshëm të dobisë pasurore për kompaninë ISN, sipas marrëveshjes paraprake, kanë falsifikuar Kontratën origjinale “Përkthimi i librave nga gjuha angleze në gjuhën shqipe për nevojat e Universitetit të Prishtinës” me Ref. Nr. 43/8 të datës 05.12.2008, e cila kontratë në nenin 17 përcakton vlerën totale të kontratës në shumë prej 500,000.00 € dhe çmimin e pagesës 12.65 € për 1000 fjalë, ashtu që me 08 dhjetor 2008 zv. Drejtori i kompanisë IMS J.Q., i ka dërguar të akuzuarit E.H. kërkesë për ndryshimin e kontratës nga njësia matëse “fjala” në njësinë matëse “karakterë” ku pastaj i akuzuari H.V., sipas marrëveshjes me të akuzuarin E.H., ka përpiluar një kontratë të re në të cilën ka ndryshuar nenin 17 e kontratës origjinale, ashtu që në vend të çmimit 12.65 € për 1000 fjalë, ka shënuar çmimin 12.65 € për 1000 karakterë, duke i mundësuar në këtë mënyrë ISN-së përfitim më të madh për sasinë e njëjtë të shërbimit, dhe për të sjellë në lajthitje personat e autorizuar të UP-së, për kryerjen e pagesës së kundërligjshme, i akuzuari H.V. në kontratën e falsifikuar ka mbajtur numrin dhe datën e kontratës origjinale, të cilën kontratë i akuzuari E.H. me datën 13 dhjetorë 2008, e ka dërguar në Tiranë për ta nënshkruar i akuzuari Albert Rakipi, i cili pastaj në bazë të kontratës së falsifikuar me datën 13 korrik 2009 ka dërguar në UP faturën për përkthimin e tetë librave me çmim prej 78.999,25 €, e llogaritur sipas njësisë matëse „karakterë“, që sipas kontratës origjinale e llogaritur sipas njësisë matëse „fjala“ kishte kushtuar 14.991,91 €, si dhe faturën për përkthimin e dokumenteve të akreditimit të UP-së me çmim prej 8.542,55 €, e llogaritur sipas njësisë matëse „karakterë“ që sipas kontratës origjinale e llogaritur sipas njësisë matëse „fjala“ kishte kushtuar 106.083 €, dhe për të sjellë në lajthitje personat e autorizuar të UP-së për kryerjen e pagesës së

kundërligjshme, i akuzuari Albert Rakipi në ato fatura ka shënuar shenjën 1.000/F, gjë që tek anëtarët e komisionit të UP-së për pranimin e materialit të përkthyer, ka krijuar lajthitje se llogaritja e përkthimit është bërë me njësinë matëse „fjala“, kështu që ky komision duke aprovuar cilësinë dhe sasinë e shërbimeve të kryera nga ISN, ka rekomanduar ekzekutimin e pagesës, ndërsa i akuzuari H.V. edhe pse dinte se ISN ka llogaritur çmimin e përkthimit sipas njësisë matëse „karakterë“ me datën 07 shtator 2009 ka lëshuar urdhër blerje për pagesë në shumë prej 87.541,80 €, ndërsa me datën 17 shtator 2009 Shërbimi i Financave të UP-së këto para i transferoi ISN-së, në të cilën mënyrë të akuzuarit i siguruan kompanisë ISN përfitim të kundërligjshëm financiar në shumë prej 70.131,27 €, në dëm të UP-së. Me këtë në bashkëkryerje të pandehurit kanë kryer veprën penale Mashtrimi në detyrë nga neni 341 par. 3 lidhur me par. 1 lidhur me nenin 23 të Kodit Penal të Kosovës.”

18. Përmes Aktgjykimit të lartcekur, Gjykata Themelore, në bazë të Ligjit për Prokurimin Publik, e cilësoi parashtruesin e kërkesës, si përfaqësuesin e kompanisë, me statusin e “personit zyrtar”. Gjykata Themelore vlerësoi “Deklaratën nën Betim” (si pjesë e dosjes së tenderit) përmes së cilës deklarohet: *“unë i poshtë nënshkruari, duke përfaqësuar Institutin Për Studime Ndërkombëtare (operatorin ekonomik që dorëzon tenderin), deklaroj nën betim se operatori ekonomik përmbush kërkesat e përshtatshmërisë të Ligjit Mbi Prokurimin Publik në Kosovë, Ligji Nr. 2003/ 17, neni 61, siç citohet këtu më pas. Unë kam lexuar kërkesat e përshtatshmërisë në fjalë dhe siguroj se operatori ekonomik në fjalë plotësisht i përmbush këto. Unë pranoj mendësinë e sanksioneve penale dhe civile, gjobave dhe dëmeve nëse operatori ekonomik në fjalë me qëllim apo për shkak të pakujdesisë dorëzon çfarëdo dokumenti ose deklaratata që përmban informata përmbajtësisht të gabueshme ose mashtruese”.*
19. Në bazë të kësaj “Deklarate nën Betim”, Gjykata Themelore vërtetoi se *“është fakt që i pandehuri Albert Rakipi e ka përfaqësuar Institutin si person zyrtar, ngase ka vepruar si organizatë biznesi - person juridik, sepse sipas Ligjit të Prokurimit Publik respektivisht dispozitës së nenit 61 të ligjit të përmendur, ka ushtruar detyra të posaçme, që lidhen me aktivitetin e prokurimit publik”.*
20. Në një datë të pasaktësuar, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë në Gjykatën e Apelit kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Themelore. Parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij pretendoi shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale, vërtetim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, shkelje të ligjit penal dhe të kërkesës pasurore juridike.
21. Fillimisht, parashtruesi i kërkesës në mënyrë specifike theksoi se Gjykata Themelore në mënyrë të paligjshme refuzoi që si provë materiale të administrohet korrespondenca përmes e-mailit në mes të zëvendës drejtorit të kompanisë së drejtorit J.Q. dhe të akuzuarit tjetër H.V..
22. Së dyti, në lidhje me vërtetimin e gjendjes faktike, parashtruesi i kërkesës pretendoi se nuk është vërtetuar se parashtruesi i kërkesës kishte kryer veprën penale për të cilën ishte akuzuar, përkatësisht veprën penale të mashtrimit në

detyrë, për arsye se në kohën kur pretendohet kryerja e veprës penale ai nuk e kishte statusin e “personit zyrtar”.

23. Së treti, përkitazi me kërkesën pasurore juridike, parashtruesi i kërkesës duke iu referuar dispozitave përkatëse të Kodit 04/L-123 të Procedurës Penale të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: KPPRK), përkatësisht nenit 459, theksoi se në këtë rast një kërkesë e tillë nuk është dorëzuar nga personi kompetent i autorizuar me ligj i cili duhet të parashtrojë kërkesën pasurore juridike për anulimin e një veprimi konkret në procedurë civile, dhe si rrjedhojë, në këtë rast është bërë tejkalimi i akuzës që përcaktohet sipas nenit 384, paragrafi 1, nënparagrafi 1.10 të KPPRK-së.
24. Kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Themelore, përkitazi me vendimin për dënim, ankesë kishte parashtruar edhe PSRK, duke kërkuar që parashtruesit të kërkesës t'i shqiptohet një dënim më i ashpër.
25. Më 2 maj 2018, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit PAKR nr. 27/2018, në pikën I (një) aprovoi në tërësi ankesën e të akuzuarit të parë E.H., duke e ndryshuar Aktgjykimin e Gjykatës Themelore, PKR. nr. 432/15, të 18 tetorit 2017. Gjykata e Apelit e liroi të akuzuarin e parë E.H. nga të gjitha akuzat, në pajtim me dispozitën e nenit 364 paragrafi, 1 pika 1.3 të KPPRK-së.
26. Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit PAKR nr. 27/2018, në pikën II (dy), aprovoi ankesën e PSRK-së përkitazi me vendimin për dënim për parashtruesin e kërkesës dhe të akuzuarin e dytë H.V., dhe ndryshoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore PKR. nr. 432/15 duke e ndryshuar dënimin me burgim në kohëzgjatje prej gjashtë (6) muajsh me të cilin ishin gjykuar parashtruesi i kërkesës dhe i akuzuari i dytë H.V. në procedurën e shkallës së parë dhe parashtruesit të kërkesës dhe të akuzuarit tjetër H.V. i shqiptoi dënimin me burgim në kohëzgjatje prej një (1) viti.
27. Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit PAKR. nr. 27/2018, në pikën III (tre), aprovoi pjesërisht ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe të akuzuarit tjetër H.V. në pjesën përkitazi me kërkesën pasurore juridike, duke e udhëzuar Universitetin e Prishtinës, në cilësinë e të dëmtuarit, në kontest civil, ndërsa në pjesët e tjera, ankesa e parashtruesit të kërkesës ishte refuzuar si e pabazuar.
28. Gjykata e Apelit, përmes Aktgjykimit të saj, në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për refuzimin e paligjshëm të administrimit të korrespondencës elektronike si provë materiale, theksoi si në vijim: “[...] është gjykata ajo që e vlerëson ligjshmërinë e provave dhe sa ato provojnë elementet e veprës penale, shkaktimin e dëmit apo ndonjë çështje me rëndësi. Meqë në rastin konkret kemi të bëjmë me një provë për nxjerrjen e së cilës është dashtë të lëshohet një urdhërese nga gjykata dhe origjina e marrjes së saj nuk dihet [...] kjo Gjykatë vlerëson se me të drejtë Gjykata e shkallës së parë e ka refuzuar administrimin e kësaj prove”.
29. Ndërsa në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës se ai nuk e ka statusin e “personit zyrtar”, Gjykata e Apelit vlerësoi se në lidhje me këtë pretendim Gjykata Themelore ka dhënë arsye të nevojshme, të cilat arsye “[...] i

aprovon edhe kjo Gjykatë dhe nuk e sheh të nevojshme të bëjë edhe njëherë vlerësimë”.

30. Së treti, sa i përket pretendimit përkitazi me kërkesën pasurore juridike, Gjykata e Apelit e konsideroi këtë pretendim si të bazuar, duke vlerësuar se Universiteti i Prishtinës, në cilësinë e palës së dëmtuar nuk ka parashtruar një kërkesë të tillë, dhe si rrjedhojë e udhëzoi këtë të fundit në kontest civil për realizimin e kësaj kërkesë.
31. Në fund, në lidhje me ankesën e PSRK-së për lartësinë e dënimit, Gjykata e Apelit e pranoi aplikimin e rrethanave lehtësuese nga Gjykata Themelore në rastin e parashtruesit të kërkesës, megjithatë sipas saj, “[...] ato nuk janë të asaj natyre që justifikojnë, ose janë të mjaftuara që të bëhet zbutja e dënimit nën kufirin e parashikuar me ligj [...]”.
32. Më 21 qershor 2018, parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, PAKR. nr. 27/2018, të 2 majit 2018 dhe Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017.
33. Në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, parashtruesi i kërkesës pretendoi shkelje esenciale të ligjit penal, shkelje esenciale të ligjit të procedurës penale nga neni 384, paragrafi 1 i KPPRK-së, dhe të dispozitave të tjera të procedurës penale, të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e aktgjykimeve të kontestuarra të Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit.
34. Në lidhje me pretendimin e tij për shkelje të ligjit penal, parashtruesi i kërkesës, ndër të tjera, theksoi se është aplikuar gabimisht neni 341, paragrafi 3 në lidhje me paragrafin 1 të KPPK-së, me arsyetimin se vepra penale “*mashtrim në detyrë*” mund të kryhet vetëm nga personi i cili në momentin e kryerjes së kësaj vepre e ka statusin e “*personit zyrtar*” të përcaktuar me dispozitat përkatëse ligjore.
35. Në lidhje me pretendimin për shkelje esenciale të dispozitave penale, parashtruesi i kërkesës, ndër të tjera, theksoi se është cenuar parimi i “*barazisë së armëve*” dhe ai i “*kontradiktoritetit*” për arsye se gjykatat e rregullta kishin refuzuar propozimin e mbrojtjes për administrimin e korrespondencës elektronike si provë materiale, gjë që, sipas parashtruesit të kërkesës, do të ndikonte drejtpërdrejtë në vërtetim të kundërt të gjendjes faktike.
36. Më tej, parashtruesi i kërkesës po ashtu pretendon shkelje të dispozitave të procedurës penale, të cilat kanë ndikuar në ligjshmërinë e aktgjykimeve të kontestuarra. Në këtë kontekst, parashtruesi pretendon se parimi “*Beneficium Cohesionis*” nuk është aplikuar, si dhe shkeljen e të drejtës së tij për mbrojtje.
37. Në lidhje me pretendimin e tij për shkeljen e të drejtës së tij për mbrojtje, parashtruesi i kërkesës thekson që si rezultat i mosaktimit të shqyrtimit, respektivisht mosmbajtjes së seancës së Kolegjit të Apelit, atij i është mohuar prezantimi i provave të reja që, sipas tij, sikur këto prova relevante do të administroheshin nga gjykatat e shkallëve më të ulëta do të krijonin një gjendje krejtësisht të kundërt faktike.

38. Kundër aktgjytimeve të lartcekura të Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit, kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë kishte parashtruar edhe PSRK.
39. Më 15 tetor 2018, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit Pml. nr. 238/2018, e aprovoi si të bazuar kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë të parashtruar nga parashtruesi i kërkesës, duke e anuluar Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit dhe duke e kthyer çështjen në të njëjtën gjykatë për rivendosje. Në anën tjetër, e njëjta gjykatë refuzoi, si të pabazuar, kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë të parashtruar nga PSRK.
40. Gjykata Supreme, duke iu referuar praktikës gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese (rastit KI104/16, parashtrues *Miodrag Pavić*, Aktgjykim i 29 majit 2017) konstatoi se:

“[...] në rastin konkret me aktgjykimin e shkallës së dytë është shkelur e drejta për një gjykim të drejtë e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës lidhur me nenin 6 të KEDNJ. Kjo Gjykatë vlerëson se në rastin konkret me të vërtetë të dënuarve në fjale iu është shkelur e drejta për një gjykim të drejtë e garantuar me Kushtetutë dhe Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut, meqë te njëjtit siç pretendohet në kërkesat e mbrojtësve të tyre, nuk janë njoftuar për seancën e shkallës së dytë me qëllim që të paraqesin aspektet dhe argumentet e tyre lidhur me këtë çështje penale.”

41. Gjykata Supreme konkludoi se: *“Në rivendosje gjykata e shkallës së dytë duhet të evitoj shkeljet e konstatuara më lartë ashtu që për seancën e radhës të njoftojë të dënuarit dhe mbrojtësit e tyre e më pas të merr një vendim të ligjshëm”.*

Procedura para gjykatave pas kthimit të rastit për rivendosje

42. Më 16 prill 2019, Gjykata e Apelit në procedurën e rivendosjes përmes Aktgjykimit PAKR. nr. 528/2018, e aprovoi në tërësi ankesën e PSRK-së përkitazi me vendimin për dënim për parashtruesin e kërkesës dhe të akuzuarin tjetër H.V., duke e ndryshuar Aktgjykimin PKR. nr. 432/15 të Gjykatës Themelore, në atë mënyrë që dënimin me burgim në kohëzgjatje prej gjashtë (6) muajsh, me të cilin janë gjykuar parashtruesi i kërkesës dhe i akuzuari i dytë H.V. në procedurën e shkallës së parë, e ndryshoi, dhe e gjykoi parashtruesin e kërkesës dhe të akuzuarin e dytë H.V. me dënim me burgim në kohëzgjatje prej një (1) viti.
43. Me të njëjtin Aktgjykim, Gjykata e Apelit në procedurën e rivendosjes e aprovoi pjesërisht ankesën e parashtruesit të kërkesës në pjesën përkitazi me kërkesën pasurore juridike (*vetëm në lidhje me obligimin e të pandehurve për të kompensuar dëmit e shkaktuar*) dhe e udhëzoi Universitetin e Prishtinës në cilësinë e të dëmtuarit në kontest civil, ndërsa pjesën e mbetur të ankesës së parashtruesit të kërkesës e refuzoi si të pabazuar.
44. Gjykata e Apelit, në Aktgjykimin e saj në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës se ai nuk e ka statusin e *“personit zyrtar”*, vlerësoi se:

“[...] qëndron fakti se [parashtruesi i kërkesës] është shtetas i Republikës së Shqipërisë dhe se Instituti për Studime Ndërkombëtare të cilën e përfaqëson i akuzuari është i themeluar në Shqipëri, por nga ky fakt nuk mund të konkludohet se ky i akuzuar në rastin konkret nuk e ka cilësinë e personit zyrtar. Sepse, sipas Ligjit të Prokurimit Publik të Kosovës nr. 2003/17 ky Institut si palë e interesuar ka ofertuar në Kosovë si operator ekonomik (ka ofruar shërbime respektivisht ka kontraktuar punë) dhe [parashtruesi i kërkesës] përveç që e përfaqëson Institutin si person zyrtar me rastin e fitimit të tenderit nga autoriteti kontraktues (Universiteti i Prishtinës) ka marrë përsipër ushtrimin e detyrave të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të dhënë me ligj.”

45. Ndërsa në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për refuzimin e administrimit të korrespondencës elektronike si provë materiale, Gjykata e Apelit konstatoi se: *“[...] kjo Gjykate arsyet e dhëna nga gjykata e shkallës së parë i ka mbështet me aktgjykimin PAKR. nr. 27/2018 datë 2 maj 2018 dhe meqë këto konkludime i ka mbështet edhe Gjykata Supreme me aktgjykimin e saj PML. nr. 238/2018 datë 15.10.2018 kjo Gjykatë nuk do të bëjë vlerësime në këtë drejtim. Pastaj, edhe nën supozimin se këto korrespondenca elektronike janë prova të pranueshme fakti se [J.Q.] ka komunikuar me të akuzuarin [H.V.] rreth ndryshimit të kontratës bazë nuk e liron [parashtruesin e kërkesës] nga përgjegjësia penale sepse është pikërisht ky i akuzuar ai që e ka nënshkruar kontratën e ndryshuar”.*
46. Më tej, në lidhje me ankesën e PSRK-së për lartësinë e dënimit, Gjykata e Apelit e pranoi aplikimin e rrethanave lehtësuese nga Gjykata Themelore në rastin e parashtruesit të kërkesës, megjithatë sipas saj *“[...] ato nuk janë të asaj natyre që justifikojnë, ose janë të mjaftuara që të bëhet zbutja e dënimit nën kufirin e parashikuar me ligj [...]”.* Si rrjedhojë, Gjykata e Apelit e aprovoi si të bazuar kërkesën e PSRK-së, duke i shqiptuar parashtruesit të kërkesës dënimin me burgim në kohëzgjatje prej (1) viti me arsyetimin se *“[...] këto dënime janë adekuate me rrezikshmërinë shoqërore të veprës penale dhe përgjegjësinë penale të [parashtruesit të kërkesës], dhe se me to mund të ndikohet në parandalimin e tyre nga kryerja e veprës penale në të ardhmen dhe rehabilitimin e tyre, por edhe në parandalimin e tjerëve nga kryerja e veprës penale, respektivisht do të mund të arrihet qëllimi i dënimit të paraparë me dispozitën e nenit 41 të [KPK-së]”.*
47. Në fund, sa i përket pretendimit lidhur me kërkesën pasurore juridike, Gjykata e Apelit i pranoi si pjesërisht të bazuara ankesat e parashtruesit të kërkesës dhe të akuzuarit tjetër H.V. *(vetëm në lidhje me obligimin e të pandehurve për të kompensuar dëmin)* duke vlerësuar se Universiteti i Prishtinës, në cilësinë e palës së dëmtuar nuk ka parashtruar kërkesën pasurore juridike, dhe si rrjedhojë e udhëzoi këtë fundit në kontest civil për realizimin e kësaj kërkesë.
48. Më 12 qershor 2019, parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë në Gjykatën Supreme kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, PAKR. nr. 528/2018, të 16 prillit 2019, dhe Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017.

49. Më 27 gusht 2019, Zyra e Kryeprokurorit të Shtetit, përmes shkresës KMLP II. nr. 176/2019, propozoi që kërkesa për mbrojtje të ligjshmërisë, e paraqitur nga parashtruesi i kërkesës, të refuzohet si e pabazuar.
50. Parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë pretendoi: (i) shkelje të ligjit penal; (ii) shkelje esenciale të ligjit të procedurës penale nga neni 384, paragrafi 1 i KPPRK-së; dhe (iii) shkelje të tjera të dispozitave të procedurës penale që kanë të bëjnë me ligjshmërinë e aktgjykimeve të kontestuara.
51. Së pari, në lidhje me pretendimin për shkelje të ligjit penal, parashtruesi i kërkesës theksoi se ai nuk e ka statusin e **“personit zyrtar”**. Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës specifikon se *“[...] operatorët ekonomikë nuk kualifikohen për të qenë “person zyrtar” sipas paragrafit (1) [të nenit 107 të Kodit të Përkohshëm Penal] meqë është e qartë se ata nuk janë të zgjedhur ose të emëruar në njësi publike”*. Parashtruesi i kërkesës, më tej specifikon se në rastin konkret *“[...] shprehja ligj nënkupton ligjet vendore e jo edhe ato të shteteve të tjera, sepse po të ishte e kundërta, pra që kjo shprehje të nënkuptonte edhe ligjet e shteteve të tjera, atëherë një rrethanë e tillë do të paraqiste “agresion ligjor” të Kosovës në shtete tjera”*. Parashtruesi i kërkesës në mënyrë specifike pretendoi se: *“Zbatimi i Ligjit për Prokurim Publik për të dhënë statusin e personit zyrtar [të parashtruesit të kërkesës] është arbitrar, sepse ky ligj nuk merret fare me përcaktimin e statusit të personave zyrtarë, por përcakton procedurat e prokurimit në tenderët publike. Edhe sikur Ligji i Prokurimit të përcaktonte domethënien e shprehjes “person zyrtar” në të drejtën penale është e ndaluar analogjia andaj edhe dispozitat e këtij ligji nuk do të gjenin zbatim, sepse statusin e personit zyrtar mund ta kenë vetëm personat e përcaktuar në mënyrë taksative në Kodin Penal. Ndalimi i aplikimit të analogjisë në të drejtën penale është në funksion të sigurisë juridike të subjekteve të së drejtës. Vërehet qartë se në këtë çështje penale Gjykata e Apelit e ka shkelur këtë parim. Ndaleja e analogjisë taksativisht është parashikuar me nenin 1 par 3 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës sipas te cilit: “Përkufizimi i një vepre penale duhet të përcaktohet në mënyrë të saktë dhe nuk lejohet interpretimi në bazë të analogjisë”.*
52. Së dyti, parashtruesi i kërkesës pretendoi se në këtë rast është cenuar parimi i *“barazisë së armëve”* për arsye se gjykatat e rregullta kanë refuzuar administrimin e korrespondencës elektronike si provë materiale.
53. Së treti, parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë po ashtu pretendoi se në Gjykatën e Apelit nuk është mbajtur procesverbal me shkrim.
54. Në një datë të paspecifikuar, parashtruesi i kërkesës paraqiti një parashtrësë të posaçme për plotësimin e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë, përmes së cilës kishte kërkuar anulimin e Aktgjykimit PAKR. nr. 528/2018 të Gjykatës së Apelit, të 16 prillit 2019, me arsyetimin se Kolegji i Gjykatës së Apelit, i cili kishte vendosur në çështjen [PAKR. nr. 27/2018 të Gjykatës së Apelit, të 2 majit 2018] edhe pas rikthimit të rastit për rivendosje nga ana e Gjykatës Supreme, me përbërje të njëjtë kishte vendosur edhe në çështjen përkitazi me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës së Apelit [PAKR. nr. 528/2018, të 16 prillit 2019].

55. Më 30 shtator 2019, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit Pml. nr. 253/2019 e refuzoi si të pabazuar kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë të paraqitur nga parashtruesi i kërkesës.

56. Gjykata Supreme në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës, të ngritur në plotësimin e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë, vlerësoi se:

“Me rastin e vlerësimit të pretendimit të paraqitur në kërkesën e plotësuar për mbrojtjen e ligjshmërisë, Gjykata Supreme e Kosovës, vlerëson se ky pretendim ishte i pabazuar pasi që nuk paraqet shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale fakti se pas kthimit të lëndës në rivendosje të behet ndryshimi i kolegjit të gjykatës së shkallës së dytë. Duke e pasur parasysh faktin se anulimi i aktgjykimit të gjykatës së shkallës së dytë ishte bërë vetëm për shkak të mos njoftimit të palëve për seancën e shqyrtimit në gjykatën e shkallës së dytë dhe se kjo shkelje ishte evituar në rivendosje nga ana e gjykatës së shkallës së dytë.”

57. Ndërsa në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës se ai nuk ka pasur statusin e “personit zyrtar”, Gjykata Supreme konstatoi se “[...] vepra penale në fjalë mund ta kryhet ekskluzivisht nga personi zyrtar dhe me këtë rast gjykatat e instancave më të ulëta e kanë potencuar në vendimet e tyre faktin se [parashtruesi i kërkesës] kishte këtë cilësi, dhe për më tepër, kanë cituar dispozitat ligjore që përcaktojnë cilësinë e personit zyrtar edhe pse behet fjale për shtetas të Republikës së Shqipërisë dhe organizata "ISD" po ashtu kishte selinë në Tiranë, megjithatë nuk kishte dyshime se i dënuari kishte cilësinë e personit zyrtar pasi që përveç faktit se ishte përfaqësues i "ISD-së" dhe kishte ofertuar në Kosovë si përfaqësues i operatorit ekonomik, kishte marrë për sipër ushtrimin e posaçëm të detyrave zyrtare në bazë të autorizimit ligjor siç është përcaktuar me dispozitën e nenit 107 të KPPK-së”.

58. Në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës përkitazi me mos administrimin e korrespondencës elektronike si provë materiale nga gjykatat e rregullta, Gjykata Supreme konstatoi se: “Në rastin konkret del të jetë i pabazuar pretendimi përkitazi me cenimin e barazisë së armeve përkatësisht për mos pranimin e propozimeve të mbrojtjes për leximin e korrespondencës së komunikimeve të realizuara mes të dënuarit [H.V.] dhe drejtorit të "ISD" [J.Q.]. Gjykata e shkallës së parë në faqen e nëntë të aktgjykimit të saj ka arsyetuar faktin se pse nuk u pranua ky propozim i mbrojtjes dhe atë se nuk është e ditur se nga cila pajisje janë nxjerre këto komunikime se nuk ka pasur ekspertizë përkitazi me këto komunikime, dhe për më tepër, për pranimin e këtyre provave nevojitej paraprakisht të kishte urdhër të veçantë nga ana e gjykatës për përgjimin e tyre, andaj, për këtë arsye nuk janë plotësuar kushtet që këto komunikime të pranohen si prova”.

59. Në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës të ngritur në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë se në Gjykatën e Apelit nuk është mbajtur procesverbal me shkrim, Gjykata Supreme konstatoi se ky pretendim është i pabazuar për arsye se një procesverbal i tillë gjendet në shkresat e lëndës.

60. Si përfundim, Gjykata Supreme konstatoi se aktgjykimet e kundërshtuara të Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit nuk janë të përfshira me shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale dhe as me shkelje të ligjit penal.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

61. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, dhe nenin 10 të DUDNJ-së.
62. Parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij, në thelb, ngre dy pretendime të ndryshme, përkatësisht pretendime për (i) cenimin e parimit të “barazisë së armeve” dhe “parimit të kontradiktoritetit”, si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta dhe (ii) interpretimin dhe zbatimin e ligjit në mënyrë qartazi arbitrare, si rezultat i cilësimit të tij si “*person zyrtar*” për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta.

(i) Pretendimet e parashtruesit të kërkesës për cenimin e parimit të "barazisë së armëve" dhe "parimit të kontradiktoritetit", si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta

63. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës, para gjykatave të rregullta, respektivisht para Gjykatës Themelore, kishte propozuar që korrespondenca elektronike në mes të J.Q. dhe H.V., të shqyrtohet si provë materiale. Në kontekstin e këtij propozimi, parashtruesi i kërkesës para gjykatave të rregullta në vazhdimësi kishte pohuar se procedura e ndryshimit të kontratës ishte zhvilluar në mes të J.Q. dhe H.V..
64. Në kërkesën e tij, parashtruesi i kërkesës, përkritazi me parimet e “barazisë së armëve” dhe të “kontradiktoritetit”, i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), duke nënvizuar se “në praktikën gjyqësore, GJEDNJ ka përcaktuar se parimi i “barazisë së armëve” është një nga elementet kyçe të së drejtës për një proces të rregullt gjyqësor”. Në lidhje me parimet e zhvilluara nga GJEDNJ-ja përkritazi me parimin e barazisë së armëve, parashtruesi i referohet rasteve si në vijim: *Nideröst-Huber kundër Zvicrës*, 18 shkurt 1997, paragrafi 23; *Kress kundër Francës* [DHM], kërkesa nr. 39594/98, paragrafi 72; *Yvon kundër Francës*, kërkesa nr. 44962/98, paragrafi 31; *Gorraiz Lizarraga dhe të tjerët kundër Spanjës*, kërkesa nr. 62543/00, paragrafi 56; *Grozdanoski kundër ish-Republikës Jugosllave të Maqedonisë*, kërkesa nr. 21510/03, Aktgjykim i 31 majit 2007. Në vijim, parashtruesi i kërkesës, në lidhje me çështjen e respektimit të parimit të barazisë së armëve në procedurë, ashtu siç është përcaktuar nga GJEDNJ-ja, përmend edhe rastet si në vijim: *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, Aktgjykim i 27 tetorit 1993; *Bulut kundër Austrisë*, Aktgjykim i 22 shkurtit 1996; dhe *Komanicky kundër Sllovakisë*, Aktgjykim i 4 qershorit 2002 paragrafi 45; *Matyjek kundër Polonisë*, paragrafi 65; *Perić kundër Kroacisë dhe Edward dhe Lewis kundër Mbretërisë së Bashkuar*. Në kërkesën e tij, parashtruesi i kërkesës po ashtu i referohet edhe Vendimit V-III-1188/2010 të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kroacisë, të 7 nëntorit 2013.

65. Parashtruesi i kërkesës në vijim thekson se: *“Në sistemin tonë procedural, Gjykata pranon se çmon provat e paraqitura nga palët. Duke iu referuar këtij sistemi, për provat e paraqitura në formë të dokumenteve nga i pandehuri, gjykata duhet të realizojë veprimet e nevojshme për saktësimin e vërtetësisë së tyre nëse ajo e vë në dyshim autenticitetin”*.
66. Parashtruesi i kërkesës, duke iu referuar Qarkores së Gjykatës Supreme [12/2015] të 12 janarit 2015, pohon se refuzimi i administrimit të komunikimit elektronik si provë materiale nga ana e gjykatave të rregullta është në kundërshtim me këtë Qarkore, e cila sipas parashtruesit *“iu lejon Gjykatave dhe Prokurorisë të ndërmarrin secilin veprim procedural me qëllim të sigurimit të provave relevante për fajësinë apo pafajësinë e të pandehurit”*.
67. Në vijim, në dritën e pretendimit të tij për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe parimit të kontradiktoritetit, parashtruesi i kërkesës nënvizon se parimi i barazisë së armëve, i cili është vendosur nga GJEDNJ-ja, nuk është respektuar në rastin e tij. Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës specifikon si në vijim: *“Komunikimet elektronike të propozuara nga dhe të refuzuara nga Gjykatat e instancave më të ulta ishin provat relevante të cilat do të dëshmonin pafajësinë e [parashtruesit të kërkesës]. Këto komunikime elektronike, po ashtu janë prova relevante të cilat do të dëshmonin tërë ecurinë dhe procesin e ndryshimit të kontratës, përkatësisht se cilët persona ishin të implikuar në këtë proces dhe do të dëshmonin mosekzistimin e elementit të dashjes në anën e [parashtruesit të kërkesës]”*.
68. Parashtruesi i kërkesës në vijim thekson se: *“Është paradoksale kur Trupi gjykues i cili e refuzoj propozimin që komunikimet elektronike të administrohen si prova materiale, i parashtron pyetje të pandehurve që ndërlidheshin drejtpërdrejtë me këto komunikime, kurse Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme e vlerësojnë si të drejtë këtë veprim.*

Po ashtu Gjykatat e rregullta gabojnë kur si pretekst të papranueshmërisë së email-ave si prova theksojnë se këto prova do të ishin të pranueshme vetëm nëse do të siguroheshin me rastin e aplikimit të masave të fshehta të hetimit dhe vëzhgimit. Provat sigurohen në këtë mënyrë vetëm kur Prokuroria e shtetit kërkon sigurimin e tyre, e jo edhe kur i pandehuri vullnetarisht i paraqet komunikimet elektronike për t'u administruar si prova.

Gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të pretendimeve ankimore se komunikimet elektronike të zhvilluara në mes të dëshmitarit [J.Q.] dhe të pandehurit [H.V.] janë prova të papranueshme bëjnë gabime elementare si në vijim:

Është në tërësi konfuz dhe i papranueshëm konkluzioni i Gjykatave të rregullta se edhe sikur të administroheshin si provë komunikimet elektronike epilogu për [parashtruesin e kërkesës] do të ishte i njëjtë. Ky qëndrim është konfuz sepse nuk është e qartë se a konsiderohen email-at si prova të papranueshme, apo se Gjykatat e rregullta janë lëshuar në vlerësimin e fuqisë provuese të tyre.”

(ii) Pretendimet e parashtruesit për interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar të ligjit, si rezultat i cilësimit të tij si “person zyrtar“ për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta

69. Në lidhje me pretendimin e tij për interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar të ligjit për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta, parashtruesi i kërkesës pretendon si në vijim:

“Parashtruesi është dënua për veprën penale nga neni 341 i Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës "mashttrim në detyrë". Mashtrimi në Detyrë mund të kryhet vetëm nga "personi zyrtar". Duke e marrë parasysh faktin se OJQ "ISN" (Republika e Shqipërisë) ka qene në marrëdhënie kontraktuale me Universitetin e Prishtinës, pyetjet e radhës të cilat duhet të adresohen janë:

a. Nëse secilit operatore ekonomik duhet t'i ipet statusi i "personit zyrtar" sipas kodit të përkohshëm penal, si dhe:

b. A ka mundësi që të këtë statusin e personit zyrtar personi përgjegjës i një OJQ-je të huaj e cila nuk është e regjistruar në Republikën e Kosovës.”

70. Në lidhje me nocionin e “personit zyrtar”, parashtruesi i kërkesës i referohet dispozitave të Kodit të Përkohshëm Penal, përkatësisht nenit 107 (1), i cili parasheh:

*“(1) Termi "person zyrtar" do të thotë: 1) Personi i zgjedhur ose i emëruar në një organ publik; 2) Personi i autorizuar në një shoqëri tregtare ose person tjetër juridik, **i cili me ligj apo me dispozite tjetër nxjerrë në pajtim me ligjin**, ushtron autoritet publik, dhe që brenda këtij autoriteti ushtron detyra të posaçme; 3) Një person i cili ushtron detyra të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të parashikuara me ligj.”*

71. Lidhur me këtë, sipas pretendimeve të parashtruesit të kërkesës “Duket qartë se operatorët ekonomik nuk kualifikohen për të qenë "person zyrtar" sipas paragrafit (1) meqë është e qartë se ata nuk janë të zgjedhur ose të emëruar në një njësi publike”.

72. Parashtruesi i kërkesës vazhdon duke pretenduar se: “[...] shprehja ligj nënkupton ligjet vendore e jo edhe ato të shteteve të tjera, sepse po të ishte e kundërta, pra që kjo shprehje të nënkuptonte edhe ligjet e shteteve të tjera, atëherë një rrethanë e tillë do të paraqiste "agresion ligjor" të Kosovës në shtetet e tjera. Është më se e qartë se shprehja e përdorur në Kodin Penal "**Një person i cili ushtron detyra të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të parashikuara me ligj**" nënkupton autorizimet që burojnë nga ligjet vendore. Autorizimet të cilat i ka [parashtruesi i kërkesës] në OJQ "ISN" burojnë në ligjet e Republikës së Shqipërisë e jo nga ato të Republikës së Kosovës. Ky fakt vërtetohet edhe nga vet konkluzionet e Gjykatës së Apelit e të cilat përkrahen edhe nga Gjykata Supreme ku në mes tjerash thuhet se "Instituti për Studime Ndërkombëtare" është i themeluar në Shqipëri.”

73. Parashtruesi i kërkesës më tej arsyeton se: “Zbatimi i Ligjit për Prokurim Publik për të dhënë statusin e personit zyrtarë [parashtruesit të kërkesës] është arbitrar, sepse ky ligj nuk merret fare me përcaktimin e statusit të personave zyrtare, por përcakton procedurat e prokurimit në tenderët publike. Edhe sikur Ligji i Prokurimit të përcaktonte domethënien e shprehjes "person zyrtare" në të drejtën penale është e ndaluar analogjia andaj edhe dispozitat e këtij ligji

nuk do të gjenin zbatim, sepse statusin e personit zyrtarë mund ta kenë vetëm personat e përcaktuar në mënyrë taksative në Kodin Penal”.

74. Parashtruesi i kërkesës më tej thekson se: *“Ndalimi i aplikimit të analogjisë në të drejtën penale është në funksion të sigurisë juridike të subjekteve të së drejtës. Vërehet qartë se në këtë çështje penale Gjykatat e rregullta e kanë shkelur këtë parim. Ndalesa e analogjisë taksativisht është parashikuar me nenin 1 par 3 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës sipas të cilit: "Përkufizimi i një vepre penale duhet të përcaktohet në mënyrë të saktë dhe nuk lejohet interpretimi në bazë të analogjisë".”*
75. Si rrjedhojë, parashtruesi i kërkesës rithekson se në rastin konkret bëhet fjalë për interpretim arbitrar të ligjit për arsye se në këtë rast: *“[...] Gjykatat e rregullta në mënyrë arbitrare i kanë dhënë [parashtruesit të kërkesës], Drejtor Ekzekutiv i një OJQ-je të huaj (të Republikës së Shqipërisë), statusin e personit zyrtarë dhe e kanë quajtur mashtrim një marrëveshje të bazuar në vullnetin e palëve”.*
76. Në fund, parashtruesi i kërkesës i propozon Gjykatës që:
- (i) të aprovojë kërkesën e tij si të pranueshme;
 - (ii) të urdhërojë, në përputhje me rregullin 42 të Rregullores së Punës, mbajtjen e seancës dëgjimore, dhe
 - (iii) të konstatojë cenimin e të drejtave individuale të parashtruesit të kërkesës, të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës, nenin 10 të DUDNJ-së dhe nenin 6 të KEDNJ-së, si rezultat i shkeljeve nga Gjykata Themelore, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme të një mori të drejtash të parashtruesit të garantuara me këto instrumente dhe Kodin e Procedurës Penale të Kosovës, dhe
 - (iv) të përcaktojë çfarëdo mase tjetër juridike që kjo Gjykatë e nderuar e vlerëson si të bazuar juridikisht dhe të arsyeshme.

Dispozitat relevante kushtetuese dhe ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

- 1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.*
- 2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.*
- 3. Gjykimi është publik, me përjashtim të rasteve kur gjykata, në rrethana të veçanta, konsideron se, në të mirë të drejtësisë, është i domosdoshëm përjashtimi i publikut, ose i përfaqësuesve të medieeve, sepse prania e tyre do të përbënte rrezik për rendin publik ose sigurinë kombëtare, interesat e të miturve, ose për mbrojtjen e jetës private të palëve në proces, në mënyrën e përcaktuar me ligj.*

4. Çdokush i akuzuar për vepër penale ka të drejtë t'u bëjë pyetje dëshmitarëve dhe të kërkojë paraqitjen e detyrueshme të dëshmitarëve, të ekspertëve dhe të personave të tjerë, të cilët mund të sqarojnë faktet.
5. Çdokush i akuzuar për vepër penale, prezumohet të jetë i pafajshëm derisa të mos dëshmohet fajësia e tij/saj, në pajtim me ligjin.

Neni 33 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale]

1. Askush nuk mund të akuzohet ose të dënohet për asnjë vepër e cila, në momentin e kryerjes, nuk ka qenë e përcaktuar me ligj si vepër penale, me përjashtim të veprave të cilat, në kohën e kryerjes së tyre, sipas së drejtës ndërkombëtare, përbënin gjenocid, krime lufte ose krime kundër njerëzimit.

[...]

Deklarata Universale për të Drejtat e Njeriut

Neni 10

Gjithkush gëzon njëlloj të drejtën për një proces gjyqësor objektiv e publik para një gjykate të pavarur e të paanshme, në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të veta dhe për vendimin mbi çfarëdo lloj akuze penale.

Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut

Neni 6 (E drejta për një proces të rregullt)

1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohe shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.

2. Çdo person i akuzuar për një vepër penale prezumohet i pafajshëm, derisa fajësia e tij të provohet ligjërisht.

3. Çdo i akuzuar për një vepër penale ka të drejtat minimale të mëposhtme:

- a. të informohet brenda një afati sa më të shkurtër, në një gjuhë që ai e kupton dhe në mënyrë të hollësishme, për natyrën dhe për shkakun e akuzës që ngrihet ndaj tij;
- b. t'i jepet koha dhe lehtësitë e përshtatshme për përgatitjen e mbrojtjes;
- c. të mbrohet vetë ose të ndihmohet nga një mbrojtës i zgjedhur prej tij, ose në qoftë se ai nuk ka mjete të mjaftueshme për të shpërblyer

mbrojtësin, t'i mundësohet ndihma ligjore falas kur këtë e kërkojnë interesat e drejtësisë;

d. të pyesë ose të kërkojë që të merren në pyetje dëshmitarët e akuzës dhe të ketë të drejtën e thirrjes dhe të pyetjes të dëshmitarëve në favor të tij, në kushte të njëjta me dëshmitarët e akuzës;

e. të ndihmohet falas nga një përkthyes në qoftë se nuk kupton ose nuk flet gjuhën e përdorur në gjyq.

Neni 7

(Nuk ka dënim pa ligj)

1. Askush nuk mund të dënohet për një veprim ose një mosveprim që, në momentin kur është kryer, nuk përbënte veprë penale sipas të drejtës së brendshme ose ndërkombëtare. Po ashtu, nuk mund të jepet një dënim më i rëndë se ai që ishte i zbatueshëm në momentin kur është kryer vepra penale.

2. Ky nen nuk do të ndikojë mbi gjykimin dhe dënimin e një personi për një veprim ose mosveprim, i cili, në momentin kur është kryer, quhej veprë penale sipas parimeve të përgjithshme të së drejtës, të njohura nga kombet e qytetëruara

Kodi i Përkohshëm Penal [Rregullore e UNMIK-ut 2003/25]

KAPITULLI I:

Dispozitat e përgjithshme

Neni 1

PARIMI I LIGJSHMËRISË

[...]

3. Përkufizimi i një veprë penale duhet të përcaktohet në mënyrë të saktë dhe nuk lejohet interpretimi sipas analogjisë. Në rast paqartësie, përkufizimi i veprës penale interpretohet në favor të personit i cili hetohet, ndiqet ose shpallet fajtor.

Neni 23

BASHKËKRYERJA

Nëse dy apo më shumë persona së bashku kryejnë veprën penale duke marrë pjesë në kryerjen e veprës penale ose thelbësisht duke i kontribuar kryerjes së saj në ndonjë mënyrë tjetër, secili prej tyre është përgjegjës dhe dënohet me dënimin e paraparë për vepra penale.

Neni 107

(1) Shprehja “person zyrtar” do të thotë:

1) Personi i zgjedhur ose i emëruar në një organ publik;

2) Personi i autorizuar në një organizatë biznesi ose ndonjë person tjetër juridik i cili sipas ligjit a ndonjë dispozite tjetër të nxjerrë në pajtim me ligjin ushtron autoritet publik dhe brenda këtij autoriteti ushtron detyra të posaçme;

- 3) Personi i cili ushtron detyra të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të dhënë me ligj;
- 4) Personi i cili është anëtar i personelit të UNMIK-ut ose i KFOR-it pa cenuar imunitetin dhe privilegjet e zbatueshme që i janë dhënë atij personi;
- 5) Personi i cili është anëtar i personelit të zyrave të ndërlidhjes në Kosovë;
- 6) Personi në një organizatë publike ndërkombëtare ose mbinacionale i cili njihet si zyrtar ose punonjës tjetër i kontraktuar sipas rregulloreve të personelit të organizatës së tillë;
- 7) Gjykatësi, prokurori ose zyrtari tjetër në gjykatën ndërkombëtare që ushtron juridiksion në Kosovë.

(2) Shprehja “person përgjegjës” do të thotë një individ në një organizatë biznesi ose një person juridik, të cilit, për shkak të funksionit apo autorizimit të posaçëm, i janë besuar detyrat që lidhen me zbatimin e ligjit ose të dispozitave të tjera të nxjerra në bazë të ligjit apo të rregullave të përgjithshme të organizatës së biznesit, ose personat e tjerë juridikë në qeverisjen apo administrimin e pronës, ose në lidhje me udhëheqjen e prodhimit apo ndonjë proces tjetër ekonomik ose mbikëqyrjen e procesit të tillë. Sipas paragrafit 2 të këtij neni, person zyrtar konsiderohet edhe personi përgjegjës, kur është në pyetje veprimi i cili nuk është paraparë me dispozitat e kapitullit mbi veprat penale kundër detyrës zyrtare dhe kundër detyrës tjetër ose me dispozitat e veprave penale të personit zyrtar të parapara në ndonjë kapitull tjetër të këtij Kodi.

(3) Kur një person zyrtar ose person përgjegjës përshkruhet si kryerës i një veprë penale, të gjithë personat e cekur në paragrafët 1 ose 2 të këtij neni mund të jenë kryerës të veprës së tillë penale me kusht që ajo nuk pason nga elementet e veprës penale ku kryerësi mund të jetë vetëm njëri nga ata persona.

Neni 261 MASHTRIMI

- (1) Kushdo që me qëllim për t'i sjellë vetes apo personit tjetër ndonjë dobi pasurore e mashtron ose e sjell personin tjetër në lajthim me anë të paraqitjes së rreme apo duke i fshehur faktet dhe me këtë e shtyt personin e tillë që të veprojë apo të mosveprojë në dëm të pasurisë së tij ose të pasurisë së ndonjë personi tjetër, dënohet me gjobë apo me burgim deri në tri vjet.
- (2) Nëse vepra penale nga paragrafi 1 i këtij neni rezulton me dëm i cili e tejkalon shumën prej 15,000 euro, kryerësi dënohet me burgim prej gjashtë muajve deri në pesë vjet.

Neni 332 FALSIFIKIMI I DOKUMENTEVE

- (1) Kushdo që përpilon dokument të falsifikuar, ndryshon dokumentin origjinal me qëllim të shfrytëzimit të atij dokumenti si origjinal ose me dije përdor dokumentin e falsifikuar apo të ndryshuar si origjinal dënohet me gjobë apo burgim deri në një vit.
- (2) Tentativa për veprë penale nga paragrafi 1 i këtij neni dënohet.

(3) Nëse vepra penale nga paragrafi 1 i këtij neni është kryer në lidhje me dokumentin publik, testamentin, kambialin, regjistrin publike apo zyrtar ose ndonjë regjistri tjetër që ruhet në bazë të ligjit, kryerësi dënohet me gjobë ose me burgim deri në tri vjet.

Neni 341
MASHTRIMI NË DETYRË

1. Personi zyrtar i cili me qëllim të përfitimit të kundërligjshëm të dobisë pasurore për vete ose për personin tjetër bën prezentimin e rremë të raportit të llogarive apo i cili në mënyrë tjetër e vë në lajthim personin e autorizuar në kryerjen e pagesës së kundërligjshme dënohet me gjobë ose me burgim deri në pesë vjet.

[...]

3. Nëse vepra penale nga paragrafi 1 i këtij neni rezulton me dobi pasurore në vlerë që tejkalon 5.000 euro, kryerësi dënohet me burgim prej një deri në dhjetë vjet.

Kodi Nr. 04/L-123 i Procedurës Penale të Republikës së Kosovës

Neni 87
Përkufizimi i masave të fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit
gjatë hetimit paraprak

Për qëllime të këtij Kapitulli:

1. Masa të fshehta ose teknike të vëzhgimit dhe hetimit (“masa sipas këtij kapitulli”) do të thotë secila nga këto masa të mëposhtme:

- 1.1. vëzhgim i fshehtë fotografik ose me video;*
- 1.2. monitorim i fshehtë i bisedave;*
- 1.3. kontrollim i dërgesave postare;*
- 1.4. përgjimi i telekomunikimeve dhe duhet të përdoret Lexuesi – IMSI – Identifikimi Ndërkombëtar i Shfrytëzuesit Mobil;*
- 1.5. përgjim i komunikimeve nëpërmjet rrjetit kompjuterik;*
- 1.6. dërgim i kontrolluar i dërgesave postare;*
- 1.7. shfrytëzim i mjeteve për përcjellje të vendndodhjes;*
- 1.8. blerje e simuluar e ndonjë sendi;*
- 1.9. stimulim i veprës së korrupsionit;*
- 1.10. hetim i fshehtë;*
- 1.11. regjistrim i thirrjeve telefonike; dhe*
- 1.12. zbulim i të dhënave financiare.*

[...]

Neni 88
Masat e fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit

1. Vëzhgimi i fshehtë fotografik ose me video, monitorimi i fshehtë i bisedave në vende publike, regjistrimi i thirrjeve telefonike ose zbulimi i të dhënave

financiare mund të urdhërohet kundër një personi apo vendi të caktuar, nëse:

1.1. ekziston dyshimi i bazuar se vendi është përdorur ose personi i tillë ka kryer veprë penale e cila ndiqet sipas detyrës zyrtare, ose në rastet kur tentativa është e ndëshkueshme, ka tentuar të kryejë veprë penale e cila ndiqet sipas detyrës zyrtare; dhe

1.2. informacioni i cili mund të merret nga masat e urdhëruara ka gjasë të ndihmojë në hetimin e veprës penale dhe nuk do të kishte mundësi të merrej me masa të tjera hetimore pa shkaktuar vështirësi të paarsyeshme ose rrezik potencial për të tjerët.

2. Regjistrimi i bisedave telefonike ose zbulimi i të dhënave financiare po ashtu mund të urdhërohet kundër personave, përpos të dyshuarit, kur kushti në nën-paragrafin 1.1. të paragrafit 1. të këtij neni vlen për të dyshuarin dhe kur plotësohet parakushti nga paragrafi 1., nën-paragrafi 1.2. i këtij neni dhe ekziston dyshim i bazuar se:

2.1. personi i tillë pranon ose transmeton komunikime që burojnë prej të dyshuarit ose që i dedikohen të dyshuarit apo që merr pjesë në transaksionet financiare të të dyshuarit; ose

2.2. i dyshuari përdor telefonin e personit të tillë.

3. Monitorimi i fshehtë i bisedave në vende private, kontrollimi i dërgesave postare, përgjimi i telekomunikimeve, ndërhyrja e komunikimeve me anë të rrjetit kompjuterik, dërgimi i kontrolluar i dërgesave postare, shfrytëzimi i mjeteve për përcjellje të vendndodhjes, blerja e simuluar e ndonjë sendi, simulimi i një veprë të korrupsionit apo hetimi i fshehtë mund të urdhërohen kundër një personi, vendi apo sendi konkret, nëse:

3.1. ekziston dyshim i bazuar se vendi apo sendi i tillë përdoret për kryerje të veprës penale ose personi i tillë ka kryer, apo në rastin kur tentimi ndëshkohet, ka tentuar të kryejë veprë penale nga neni 90 i këtij Kodi;

3.2. informacioni i cili mund të merrej nga masat e urdhëruara me gjasë do të ndihmonte në hetimin e veprës penale dhe nuk do të kishte mundësi të merrej me veprime të tjera hetimore pa shkaktuar vështirësi të paarsyeshme ose rrezik potencial për të tjerët.

4. Kontrollimi i dërgesave postare, përgjimi i telekomunikimeve ose përgjimi i komunikimeve me anë të rrjetit kompjuterik po ashtu mund të urdhërohen kundër personit, përpos të dyshuarit, kur kushti nga paragrafi 3. nën-paragrafi 3.1. i këtij neni vlen për të dyshuarin dhe kur plotësohet parakushti nga paragrafi 3. nën-paragrafi 3.2. i këtij neni dhe ekziston dyshim i bazuar se:

4.1. personi i tillë pranon ose transmeton komunikime që burojnë prej të dyshuarit ose që i dedikohen të dyshuarit; ose

4.2. i dyshuari përdor telefonin e personit të tillë ose ka qasje në sistem kompjuterik.

Ligji Nr. 2003/17 për Prokurimin Publik

Neni 61

Pranueshmëria e kandidatëve ose tenderuesve

61.1 Operatori ekonomik nuk ka të drejtë që të marrë pjesë në një aktivitet të prokurimit ose të marrë pjesë në ekzekutimin e ndonjë kontrate publike, nëse operatori i tillë ekonomik, ndonjë punonjës, drejtues, menaxher ose drejtor i saj:

- a. ka qenë pjesëmarrës në përgatitjen e njoftimit të kontratës ose dosjes së tenderit, ose në përgatitjen e ndonjë pjese të tyre, që shfrytëzohet nga autoriteti përkatës kontraktues; ose*
- b. ka pranuar ndihmë për përgatitjen e tenderit ose kërkesës për pjesëmarrje nga një person ose ndërmarrje që ka marrë pjesë në përgatitjen e njoftimit të kontratës ose dosjes së tenderit ose të ndonjë pjese të ndonjë pjesë të këtyre të fundit.*

61.2 Operatori ekonomik nuk ka të drejtë që të marrë pjesë në një aktivitet të prokurimit ose në ekzekutimin e ndonjë kontrate publike, nëse operatori i tillë ekonomik, ndonjë punonjës, drejtues, menaxher ose drejtor i saj gjatë dhjetë viteve të kaluara;

- a. është dënuar nga një gjykatë kompetente për vepër penale duke përfshirë praktikimin e korrupsionit, larjen e parave, mitosjen, shantazh ose aktivitetet e përshkruara ose të ngjashme me ato të përshkruara në nenin 117.1 të këtij ligji, në ligjet dhe rregulloret në fuqi në Kosovë ose në cilindo vend, ose në çfarëdo marrëveshje ose konvente ndërkombëtare;*
- b. është deklaruar i papërshtatshëm, për shkak të sjelljeve të përmendura më lart, nga çfarëdo banke, institucioni ose organizate e cila ofron fonde për zhvillim të përgjithshëm, investim publik ose rindërtim;*
- c. është dënuar nga një gjykatë kompetente për veprën penale të pjesëmarrjes në një organizatë kriminale, që përkufizohet si asociacion i strukturuar dhe i krijuar gjatë një periudhe kohore dhe që vepron në mënyrë të organizuar me qëllim të përfitimit financiar përmes veprimeve që konsiderohen si kriminale ose të kundërligjshme; ose*
- d. është dënuar nga një gjykatë kompetente për vepër penale të mashtrimit ose të barabartë me mashtrimin;*
- e. është konstatuar nga një gjykatë kompetente, agjensi administrative ose organizatë për zbatimin e standardeve të sjelljes profesionale, se është sjellur në mënyrë joprofesionale; ose*
- f. është konstatuar nga KRPP-ja në bazë të dëshmive substanciale, se është sjellur në mënyrë joprofesionale ose ka bërë keqinterpretime serioze në dokumentet e dorëzuara lidhur me procedurat e prokurimit ose aktivitetet e udhëhequra që qeverisen nga ligji publik në Kosovë ose diku tjetër.*

61.3 Operatori ekonomik nuk ka të drejtë që të marrë pjesë në një aktivitet të prokurimit ose në ekzekutimin e ndonjë kontrate publike, nëse operatori i tillë ekonomik:

- a. gjatë dy viteve të kaluara është shpallur nga një gjykatë kompetente si i falimentuar ose insolvent;*
- b. me vendim të një gjykate kompetente është likuiduar ose është vënë në mbikëqyrje të administratorit;*

- c. aktualisht ka një marrëveshje ose aranzhim me kreditorët e tij që siguron kushte të zgjeruara ose të reduktuara të pagimit nëse mbi kushtet e tilla janë pajtuar paraprakisht kreditorët e tillë për shkak se operatori ekonomik më parë ka qenë i paaftë që të përmbushë obligimet e tij në afatin e duhur kohor;
- d. është në një situatë të ngjajshme me ato të përshkruara në a, b ose c më lartë, që rrjedhin nga një procedurë e ngjashme sipas ligjeve në vendin ku është themeluar ose në vendin ku zhvillon veprimtarinë e tij afariste;
- e. aktualisht i nënshtrohet një vendimi gjyqësor ose administrativ i cili suspendon pagesat nga ose për një operatori të tillë ekonomik dhe që rezultojnë në një humbje të tërësishme ose të pjesshme të të drejtave të operatorit ekonomik për të administruar ose disponuar me pasurinë e tij.
- f. aktualisht është lëndë e një vendimi gjyqësor ose administrativ i cili suspendon ose redukton pagesat nga ose për operatorët e tillë ekonomik nëse procedurat e tilla gjithashtu mund të rezultojnë në vendimin për falimentimin ose likuidimin e operatorit ekonomik;
- g. gjatë tri viteve të fundit është konstatuar nga një gjykatë kompetente se nuk e ka përmbushur një kontratë me ndonjë njësi publike, autoritet publik ose ndërmarrje në Kosovë ose diku tjetër;
- h. aktualisht është me vonesë në pagimin e çfarëdo kontributeve për sigurim social në Kosovë ose në vendin e themelimit të operatorit ekonomik;
- i. aktualisht është me vonesë për pagimin e tatimeve në Kosovë ose në vendin e themelimit të operatorit ekonomik; ose
- j. ende nuk është pajtuar me një vendim të lëshuar nga KRPP-ja ose një panel shqyrtues.

61.4 Periudhat kohore të përcaktuara në këtë nen, ndërlidhen me periudhën që menjëherë paraprinë datën e publikimit të njoftimit të kontratës ose, në rast të procedurave të negociuara pa publikimin e njoftimit të kontratës, dërgimin e ftesës për pjesëmarrje ose tenderim.

61.5 Komisioni i Rregullave për Prokurim Publik krijon dhe miraton rregullat që kanë të bëjnë me llojet e dokumenteve, dëshmime dhe/ose deklaratat që operatori ekonomik duhet t'i ofrojë në mënyrë që operatori ekonomik të demonstrojë se ai nuk përjashtohet në bazë të një dispozite të këtij neni 61. Komisioni i Rregullave për Prokurim Publik do të sigurojë që rregullat e tilla të mos kërkojnë në mënyrë të rreptë dokumente ose deklaratat që nuk janë në dispozicion në vende ose rajone të caktuara. Komisioni i Rregullave për Prokurim Publik do të sigurojë që rregullat e tilla në masë të arsyeshme të rregullojnë mundësitë e operatorëve ekonomik nga ana e tyre, duke u lejuar paraqitjen e deklaratave të tyre nën betim, deklaratat e notarizuara e të ngjajshme. Në të gjitha rastet operatori ekonomik që paraqitet duhet të pranojë mundësinë e vendosjes së sanksioneve penale dhe civile, penaleve dhe dëmeve ndaj tij, nëse operator i tillë ekonomik, me dashje ose nga pakujdesia ka paraqitur çfarëdo dokumenti, deklaratë ose formulimi, që përmban informata përmbajtësisht të rrejshme ose mashtruese.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

77. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
78. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

79. Gjykata, gjithashtu, vlerëson nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e tjera të pranueshmërisë të përcaktuara në nenet 47 [Kërkesat individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, si dhe në rregullin 39 të Rregullores së Punës, që përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individit mund të ngre kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49
[Afatit]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor [...].”

Rregulli 39
Kriteret e pranueshmërisë

(1) Gjykata mund ta konsiderojë një kërkesë të pranueshme nëse:

- (a) kërkesa parashtrohet nga një palë e autorizuar,
- (b) janë shteruar të gjitha mjetet efektive të përcaktuara me Ligj kundër aktgjykimit ose vendimit të kontestuar,
- (c) kërkesa parashtrohet brenda katër (4) muajsh nga dita kur vendimi i mjetit të fundit 20 efektiv juridik i është dorëzuar parashtruesit, dhe
- (d) kërkesa qartëson saktësisht dhe në mënyrë adekuate paraqet faktet dhe pretendimet për shkelje të të drejtave apo dispozitave kushtetuese.

(i) Lidhur me palën e autorizuar dhe aktin e autoritetit publik

- 80. Sa i përket përmbushjes së kriterëve të lartcekura, Gjykata së pari konstaton se parashtruesi i kërkesës është një individ i cili parashtroi një kërkesë individuale sepse konsideron se ai është viktimë dhe se të drejtat dhe liritë e tij individuale janë shkelur nga një autoritet publik, prandaj, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar.
- 81. Më tej, parashtruesi i kërkesës konteston disa akte të autoriteteve publike, përkatësisht Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit PAKR. nr. 528/2018, të 16 prillit 2019 dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017.
- 82. Prandaj, Gjykata konkludon se parashtruesi i kërkesës (i) është palë e autorizuar dhe (ii) konteston disa akte të autoriteteve publike, siç përcaktohet në paragrafin 7 të nenit 113 të Kushtetutës, paragrafin 1 të nenit 47 të Ligjit, pikën (a) të paragrafit (1) të rregullit 39 dhe paragrafin (2) të rregullit 76 të Rregullores së punës.

(ii) Lidhur me shterimin e mjeteve juridike

- 83. Gjykata thekson se në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës e konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj dhe rrjedhimisht konstaton se parashtruesi i kërkesës e ka përmbushur kriterin e pranueshmërisë lidhur me shterimin e mjeteve juridike, të përcaktuar me paragrafin 7 të nenit 113 të Kushtetutës, paragrafin 2 të nenit 47 të Ligjit dhe pikën (b) të paragrafit (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

(iii) Lidhur me saktësimin e kërkesës dhe afatin

- 84. Sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës i ka qartësuar saktësisht se cilat të drejta dhe liri të garantuara me Kushtetutë pretendon se i janë shkelur dhe e ka specifikuar aktin konkret të autoritetit publik të cilin e konteston në pajtim me nenin 48 të Ligjit dhe dispozitat përkatëse të Rregullores së punës, si dhe e ka parashtruar kërkesën e tij brenda afatit prej katër (4) muajsh të përcaktuar me nenin 49 të Ligjit dhe rregullin 39 (1) (c) të Rregullores së punës.

(iv) Lidhur me kriteret e tjera të pranueshmërisë

85. Në fund dhe pas shqyrtimit të ankesës kushtetuese të parashtruesit të kërkesës, Gjykata konsideron se kërkesa nuk mund të konsiderohet si qartazi e pabazuar në baza kushtetuese, siç parashihet me paragrafin (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës (shih, gjithashtu rastin e GJEDNJ-së: *Alimuçaj kundër Shqipërisë*, kërkesa nr. 20134/05, Aktgjykim, i 9 korrikut 2012, paragrafi 144, si dhe shih në mënyrë të ngjashme rastin e Gjykatës KI27/20, parashtrues *Lëvizja VETËVENDOSJE!*, Aktgjykim, i 22 korrikut 2020, paragrafi 43).
86. Gjykata gjithashtu konstaton se kërkesa e parashtruesit i plotëson kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara në paragrafin (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës. E njëjta nuk mund të deklarohet e papranueshme në bazë të kritereve të përcaktuara në paragrafin (3) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Përfundimi lidhur me pranueshmërinë e kërkesës

87. Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës (i) është palë e autorizuar dhe konteston aktin e autoritetit publik; (ii) i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj; (iii) i ka saktësuar të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë për të cilat pretendon se i janë shkelur; (iv) e ka dorëzuar kërkesën e tij brenda afatit; (v) se kërkesa nuk është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe (vi) nuk ekziston asnjë kriter tjetër i pranueshmërisë i cili nuk është përmbushur.
88. Rrjedhimisht, Gjykata e deklaron kërkesën të pranueshme.

Meritat e kërkesës

89. Gjykata fillimisht rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës, PAKR. nr. 528/2018, të 16 prillit 2019, dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore, PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017 janë nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tij të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së dhe nenin 10 të DUDNJ-së.
90. Në kontekst të këtij pretendimi, parashtruesi i kërkesës, në thelb, ngre dy çështje, përkatësisht pretendimet për (i) cenimin e parimit të "*barazisë së armëve*" dhe "*parimit të kontradiktoritetit*", si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta dhe (ii) interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar të ligjit, si rezultat i cilësimit të tij si "*person zyrtar*" për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta.
91. Gjykata, në vijim, me qëllim të vlerësimit të pranueshmërisë së kërkesës, fillimisht do të vlerësojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës në lidhje me shkeljen e të drejtave të tij që kanë të bëjnë me (i) parimin e "*barazisë së armëve*" dhe atë të "*kontradiktoritetit*", për të vazhduar me (ii) pretendimet e parashtruesit për interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar të ligjit për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta. Gjatë vlerësimit të pranueshmërisë së këtyre pretendimeve, Gjykata gjithashtu do të zbatojë standardet e praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), në harmoni me të cilën, Gjykata në bazë të

nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.

I. Sa i përket pretendimeve në lidhje me shkeljet e parimit të kontradiktoritetit dhe parimit të barazisë së armëve

92. Gjkata, fillimisht, rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se atij i është shkelur e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, sepse i është pamundësuar paraqitja e provave që janë në favor të tij. Sipas tij, pamundësia për të paraqitur prova që janë në favor të tij, përkatësisht mosaprovimi i korrespondencës elektronike nga ana e gjykatave të rregullta përbën cenim të parimit të "*barazisë së armeve*" dhe parimit të "*kontradiktoritetit*". Gjkata vëren se këto pretendime sipas parashtruesit të kërkesës paraqesin shkelje të të drejtave të mbrojtura me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së.
93. Gjkata, po ashtu, rikujton se parashtruesi i kërkesës në lidhje me pretendimin e tij për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe parimit të kontradiktoritetit, i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, përkatësisht rasteve: *Neumeister kundër Austrisë*, kërkesa nr. 1936/63, Aktgjykim i 27 qershorit 1968, paragrafi 2; *Nideröst-Huber kundër Zvicrës*, 18 shkurt 1997, paragrafi 23; *Kress kundër Francës* [DHM], kërkesa nr. 39594/98, paragrafi 72; *Yvon kundër Francës*, kërkesa nr. 44962/98, paragrafi 31; *Gorraiz Lizarraga dhe të tjerët kundër Spanjës*, kërkesa nr. 62543/00, paragrafi 56; *Grozdanoski kundër ish-Republikës Jugosllave të Maqedonisë*, kërkesa nr. 21510/03, Aktgjykim i 31 majit 2007; *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, Aktgjykimi i 27 tetorit 1993; *Edwards dhe Lewis kundër Mbretërisë së Bashkuar*; *Bulut kundër Austrisë*, Aktgjykim i 22 shkurtit 1996; *Komanicky kundër Sllovakisë*, Aktgjykim i 4 qershorit 2002 paragrafi 45; *Matyjek kundër Polonisë*, paragrafi 65; dhe *Perić kundër Kroacisë*.
94. Në lidhje me këtë, Gjkata gjatë shqyrtimit dhe elaborimit të parimeve të përgjithshme të vendosura përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së përkitazi me parimin e barazisë së armëve dhe parimin e kontradiktoritetit do të shqyrtojë dhe vlerësojë nëse rastet e referuara nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij kanë të bëjnë me rrethanat e ngjashme faktike dhe juridike si në rastin e tij dhe po ashtu do të vlerësojë nëse këto raste mund të aplikohen edhe në rastin e tij.
95. Në vijim, Gjkata do të shqyrtojë parimet e përgjithshme të zhvilluara në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së përkitazi me barazinë e armëve dhe parimin e kontradiktoritetit, dhe po ashtu do t'i referohet edhe praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së përkitazi me çështjen e pranueshmërisë së provave në procedurën penale.
96. Rrjedhimisht, Gjkata do të zbatojë parimet e përgjithshme të zhvilluara në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së në rrethanat juridike të rastit konkret, përkatësisht në rastin e parashtruesit të kërkesës dhe në bazë të të njëjtave do të vlerësojë kushtetutshmërinë e vendimeve të kontestuara.

(i) *Parimet e përgjithshme në bazë të praktikës gjyqësore të Gjykatës, si dhe praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së*

97. Gjykata, duke iu referuar edhe praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, fillimisht thekson se parimi i “*barazisë së armëve*” është element i një koncepti më të gjerë të një gjykimi të drejtë.
98. GJEDNJ-ja dhe Gjykata, në praktikën e tyre gjyqësore, kanë theksuar se parimi i “*barazisë së armëve*”, kërkon një “*ekuilibër të drejtë midis palëve*”, ku secilës palë i duhet dhënë mundësia e arsyeshme të paraqes rastin e tij/saj nën kushte që nuk do të vendosin atë në disavantazh të konsiderueshëm *vis-à-vis* palës kundërshtare (shih rastet e GJEDNJ-së *Yvon kundër Francës*, kërkesa nr. 44962/98, Aktgjykim i 24 korrikut 2003, paragrafi 31 dhe *Dombo Beheer B.V. kundër Holandës*, kërkesa nr. 14448/88, Aktgjykim i 27 tetorit 1993, paragrafi 33, shih dhe referencat tjera në këtë Aktgjykim, *Öcalan kundër Turqisë* [DHM], paragrafi 140, shih rastet e Gjykatës, KI52/12, parashtrues *Adije Iliri*, Aktgjykim i 5 korrikut 2013, KI103/10, parashtrues *Shaban Mustafa*, Aktgjykim i 20 marsit 2012, paragrafi 40).
99. Gjykata më tej rikujton se praktika gjyqësore e GJEDNJ-së ka përcaktuar se kërkesa e barazisë së armëve, në kuptim të një ekuilibri të drejtë midis palëve, vlen në parim si për rastet civile ashtu edhe për ato penale (shih *Dombo Beher B.V. kundër Holandës*, Aktgjykim i 27 tetorit 1993, paragrafi 33).
100. Për më tepër, Gjykata gjithashtu thekson se gjykimi i drejtë përfshin edhe të drejtën e gjykimit në pajtim me “*parimin e kontradiktoritetit*”, parim i cili është i ndërlidhur me parimin e “*barazisë së armëve*”.
101. Për më tepër, në kuadër të procedurës penale, GJEDNJ ka nënvizuar se “*Është një aspekt themelor i së drejtës për një gjykim të drejtë që procedurat penale, përfshirë edhe elementet e procedurave të tilla që kanë të bëjnë me vetë procedurën, duhet të jenë në pajtim me parimin e kontradiktoritetit dhe se duhet të ekzistojë barazia e armëve ndërmjet prokurorisë dhe mbrojtjes*” (shih rastin e GJEDNJ-së *Leas kundër Estonisë*, kërkesa nr. 59577/08, Aktgjykim i 6 marsit 2012, paragrafi 77). Rrjedhimisht, përkitazi me parimin e kontradiktoritetit, GJEDNJ theksoi se, në një procedurë penale, si prokuroria ashtu edhe mbrojtja duhet të kenë mundësinë që të kenë njohuri dhe të bëjnë komente për të gjitha vërejtjet dhe për të gjitha provat e paraqitura nga pala tjetër (shih rastin *Brandstetter kundër Austrisë*, të cituar më lartë, paragrafi 67).
102. Në anën tjetër, përkitazi me çështjet që ndërlidhen me paraqitjen e provave dhe pranueshmërinë e tyre, Gjykata po ashtu i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së e cila, në parim ka theksuar se “*Ndonëse neni 6 e garanton të drejtën për një proces të rregullt, ai megjithatë nuk përcakton rregulla për pranueshmërinë e provave si të tillë, një fushë kjo që u përket për këtë arsye në radhë të parë të drejtës së brendshme dhe juridiksioneve kombëtare*” (shih rastet e GJEDNJ-së *Schenk kundër Zvicrës*, paragrafët 45-46 dhe *Heglas kundër Republikës Çeke*, paragrafi 84). Megjithatë, GJEDNJ ka nënvizuar se aspekti që duhet shqyrtuar në këto raste është nëse procedura, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë mbledhur provat, ka qenë e rregullt në tërësinë e saj (shih rastin e GJEDNJ-së *Khan kundër Mbretërisë së Bashkuar*, paragrafi 34;

P.G. e J.H. kundër Mbretërisë së Bashkuar, paragrafi 76; dhe Allan kundër Mbretërisë së Bashkuar, paragrafi 42).

(ii) Aplikimi i këtyre parimeve në rastin e parashtruesit të kërkesës

103. Gjykata fillimisht rithekson se garantitë e mishëruara në nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, bazuar në praktikën gjyqësore të Gjykatës dhe të GJEDNJ-së, vlerësohen në kuptim të gjykimit të drejtë dhe të paanshëm në tërësinë e tij. Për më tepër, siç është cekur më lart, çështjet që ndërlidhen me pranueshmërinë e provave janë, në parim, çështje të ligjit dhe rrjedhimisht, të vlerësimit të gjykatave të rregullta (shih, në mënyre analoge, rastin KI14/18, parashtrues Hysen Kamberi, Aktgjykim i 15 janarit 2020, paragrafi 68).
104. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendimin e tij për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe parimit të kontradiktoritetit në mënyrë specifike e ndërlidhë më refuzimin e gjykatave të rregullta për të administruar komunikimin elektronik si provë materiale.
105. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës gjatë zhvillimit të procedurës penale si provë materiale para Gjykatës Themelore kishte paraqitur edhe korrespondencën elektronike në mes J.Q. [në cilësinë e tij si zëvendësdrejtor i kompanisë ISN] dhe H.V. [parashtruesit të kërkesës në rastin KI230/10].
106. Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit PKR. nr. 432/15, të 18 dhjetorit 2017, kishte refuzuar propozimin e parashtruesit të kërkesës për leximin e kësaj korrespondence me arsyetimin si në vijim: *”Propozimin fillimisht nuk e ka përkrahur Prokurorja por gjatë rrjedhës së procedurës e ka përkrahur dhe e ka përsëritur të njëjtin propozim, Gjykata këtë propozim e ka refuzuar me arsyetimin se: bazuar në nenin 87 par. 1 nënpar. 1.5. të KPPK-së, Përgjimi i Komunikimeve përmes Rrjetit Kompjuterik parashihet si masë e msheftë teknike e vëzhgimit dhe hetimit, e për aplikimin e së cilës ligji ka paraparë një mori kushtesh dhe procedura që duhet ndjekur, e të cilat procedura kulmojnë me lëshimin e urdhrin për zbatimin e kësaj mase nga gjykata. Meqenëse në rastin konkret këto procedura nuk janë zbatuar dhe këto korrespondenca janë siguruar nga i pandehuri Albert Rakipi, nuk është e ditur nga cila pajisje elektronike janë nxjerrë, e as nuk dihet nëse ka pasur ndonjë ekspertizë lidhur me këtë, duke shtuar faktin se Kodi Penal ka paraparë si vepër të veçantë Hyrjen në rrjetet Kompjuterike të sanksionuar me nenin 339 të KPK-së [Kodi Penal NR. 04/L-082], dhe mundësia e manipulimit është potenciale, ngase këtë e mundëson teknologjia informative (për këtë arsye Gjykata në rastin konkret ka menduar se nuk mund të vjen në zbatim Qarkorja e Gjykatës Supreme të Kosovës e datës 12.01.2015 për shkak të specifikës së masës, por edhe rastit konkret). Gjykata ka vlerësuar se një provë e tillë e sjellë nga një i pandehur, e për nxjerrjen e së cilës nevojitet urdhëresë nga gjykata, pasi të jenë respektuar të gjitha procedurat, do të konsiderohej provë thelbësisht e pambështetshme, njëkohësisht kjo paraqet bazë për kundërshtimin e saj”*.
107. Gjykata Themelore në vijim theksoi se nuk pajtohet me pretendimet e Prokurorisë, e cila ishte pajtuar me leximin e provës. Në këtë kontekst, Gjykata Themelore kishte arsyetuar se *“[...] disponibiliteti i palëve nuk është parim i procedurës penale, por i disa procedurave tjera, dhe në procedurë penale mund*

të jetë përjashtim atëherë kur parashihet me ligj, ndërsa në rastin konkret për nxjerrjen e një prove të tillë ligji ka paraparë procedura të qarta, për shkak edhe të ndjeshmërisë ndaj lirive dhe të drejtave të njeriut të parapara me Konventën Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive të Njeriut, dhe Kushtetutën e Republikës së Kosovës, ngase nëse pranohen prova të tilla do të cenohej siguria juridike e qytetarëve të Kosovës, ose të atyre që kryejnë vepra në Kosovë”.

108. Gjykata vëren se aktgjykimet e gjykatave të rregullta, në veçanti Aktgjykimi i lartcekur i Gjykatës Themelore, si dhe pretendimet e parashtruesit në kërkesën e tij, i referohen edhe Qarkores së Gjykatës Supreme lidhur me masat e fshehta dhe teknike të vëzhgimit dhe hetimit, të 12 janarit 2015, e cila në pikën 3 specifikon:

“ÇËSHTJA TJETER DISKUTABILE rezulton të jetë pranueshmëria e provave, siç janë SMS edhe regjistri i numrave të telefonit me të cilët i pandehuri ka komunikuar, të siguruar jashtë këtyre masave. Edhe SMS edhe regjistri i numrave të telefonave, të mbledhura nga prokuroria ose gjykata, jashtë këtyre masave, janë prova të pranueshme.

PROKURORI SHETETËROR DHE GJYKATA kanë të drejtë të ndërmarrin çdo veprim procedural, për të siguruar prova relevante për fajësinë apo pafajësinë e të pandehurit (për vërtetimin e fakteve relevante). Në mesin e provave tjera mund të kërkojnë edhe mesazhet telefonike, regjistrin e komunikimeve telefonike edhe komunikimet nëpërmjet internetit etj., pa i aplikuar masat e fshehta teknike dhe të vëzhgimit. MASAT E FSHEHTA TEKNIKE, aplikohen vetëm atëherë kur provat nuk mund të sigurohen në ndonjë mënyrë tjetër, dhe nëse provat janë siguruar nëpërmjet këtyre masave, atëherë procedura duhet respektuar maksimalisht, përndryshe, prova rezulton të jetë e papranueshme. PROKURORIA - GJYKATAT, sikurse që kanë të drejtë të kërkojnë p.sh., dokumentacionin e kontabilitetit nga një kompani, për të vërtetuar ndonjë fakt, po ashtu kanë të drejtë të kërkojnë mesazhet telefonike që ka shkëmbyer i pandehuri me personat tjerë, për të vërtetuar ndonjë fakt, dhe këto prova janë të ligjshme dhe të pranueshme.”

109. Megjithatë, Gjykata rikujton arsyetimin e Gjykatës Themelore, e cila kishte vlerësuar si në vijim: *“Gjykata Themelore përfundoi arsyetimin e saj duke vlerësuar: “Në pikën kur Prokurorja në fjalën e saj përfundimtare i referohet Qarkores së Gjykatës Supreme të Kosovës e datës 12.01.2015 thotë se kjo qarkore është e bazuar në nenin 88 par. 3, nënpar. 3.2 [Kodi i Procedurës Penale]. Prokurorja përmbajtjen e këtij neni e zhvendos në kontekst të zhdrejtë me atë çfarë ky nen përcakton, ngase ky paragraf është restriktiv për lëshimin e kësaj mase, pra neni ka kërkesë shtesë për zbatuesin e ligjit, ashtu si në pikën 3.1 si standard ka vendosur se për lëshimin e kësaj mase duhet të ekzistojë dyshimi i bazuar se vendi apo sendi i tillë përdoret për kryerjen e veprës penale, pika 3.2 e këtij neni, përcakton se organet e ndjekjes duhet të argumentojnë se si informacioni të cilin dëshirojnë me masa të fshehta do t'i kontribuoj hetimit, dhe pse informacioni që dëshirojnë ta marrin me masa të mshehta, nuk kanë mundur t'a sigurojnë me veprime tjera hetimore konvencionale (intervistimi i dëshmitarëve, kqyrjen e vendit të ngjarjes etj, me te cilat nuk shkelet privatësia*

e qytetareve), pra duhet te shtjerrën metodat e tjera të hetimit, dhe si mundësi e fundit mund të kërkohen masat e fshehta, dhe kjo duhet argumentuar para gjykatës”.

110. Gjykata, në vazhdim, rikujton pretendimin e parashtruesit të kërkesës, i cili në lidhje me arsyetimin e Gjykatës Themelore ritheksoi se “*[...] si pretekst të papranueshmërisë së email-ave si prova theksojnë se këto prova do të ishin të pranueshme vetëm nëse do të siguroheshin me rastin e aplikimit të masave të fshehta të hetimit dhe vëzhgimit. Provat sigurohen në këtë mënyrë vetëm kur Prokuroria e shtetit kërkon sigurimin e tyre, e jo edhe kur i pandehuri vullnetarisht i paraqet komunikimet elektronike për t'u administruar si prova”.*
111. Gjykata, vëren se parashtruesi i kërkesës këto pretendime i kishte ngritur edhe përmes ankesave dhe kërkesave të tij për mbrojtje të ligjshmërisë të parashtruara në Gjykatën e Apelit dhe në Gjykatën Supreme, respektivisht.
112. Prandaj, Gjykata rikujton edhe një herë arsyetimin e dhënë në Aktgjykimin e parë [PAKR. nr. 27/2018] të 2 majit 2018 të Gjykatës së Apelit, e cila theksoi se: “*[...] është gjykata ajo që e vlerëson ligjshmërinë e provave dhe sa ato provojnë elementet e veprës penale, shkaktimin e dëmit apo ndonjë çështje me rëndësi. Meqë në rastin konkret kemi të bëjmë me një provë për nxjerrjen e së cilës është dashtë të lëshohet një urdhërese nga gjykata dhe origjina e marrjes së saj nuk dihet [...] kjo Gjykatë vlerëson se me të drejtë Gjykata e shkallës së parë e ka refuzuar administrimin e kësaj prove“.*
113. Në vijim, Gjykata po ashtu rikujton edhe arsyetimin e Gjykatës së Apelit, e cila përmes Aktgjykimit të saj të dytë PAKR nr. 528/2019, të 16 prillit 2019, theksoi se: “*[...] kjo Gjykate arsyet e dhëna nga gjykata e shkallës së parë i ka mbështet me aktgjykimin PAKR. nr. 27/2018 datë 2 maj 2018 dhe meqë këto konkludime i ka mbështet edhe Gjykata Supreme me aktgjykimin e saj PML. nr. 238/2018 datë 15.10.2018 kjo Gjykatë nuk do të bëjë vlerësime në këtë drejtim. Pastaj, edhe nën supozimin se këto korrespondenca elektronike janë prova të pranueshme fakti se [J.Q.] ka komunikuar me të akuzuarin [H.V.] rreth ndryshimit të kontratës bazë nuk e liron [parashtruesin e kërkesës] nga përgjegjësia penale sepse është pikërisht ky i akuzuar ai që e ka nënshkruar kontratën e ndryshuar”.*
114. Në fund, Gjykata i referohet edhe Aktgjykimit Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019 të Gjykatës Supreme, e cila në riprocedurë vlerësoi se: “*Në rastin konkret del të jetë i pabazuar pretendimi përkitazi me cenimin e barazisë së armëve përkatësisht për mos pranimin e propozimeve të mbrojtjes për leximin e korrespondencës se komunikimeve të realizuara mes të dënuarit [H.V.] dhe [zv]drejtorit të "ISD" [J.Q.]. Gjykata e shkallës së parë në faqen e nëntë të aktgjykimit të saj ka arsyetuar faktin se pse nuk u pranua ky propozim i mbrojtjes dhe atë se nuk është e ditur se nga cila pajisje janë nxjerre këto komunikime se nuk ka pasur ekspertizë përkitazi me këto komunikime, dhe për me tepër, për pranimin e këtyre provave nevojitej paraprakisht të kishte urdhër të veçantë nga ana e gjykatës për përgjimin e tyre, andaj, për këtë arsye nuk janë plotësuar kushtet që këto komunikime të pranohen si prova”.*

115. Gjykata, po ashtu, rikujton edhe pretendimin e parashtruesit të kërkesës ku është nënvizuar se *“Është në tërësi konfuz dhe i papranueshëm konkluzioni i Gjykatave të rregullta se edhe sikur të administroheshin si provë komunikimet elektronike epilogu për [parashtruesin e kërkesës] do të ishte i njëjtë. Ky qëndrim është konfuz sepse nuk është e qartë se a konsiderohen email-at si prova të papranueshme, apo se Gjykatat e rregullta janë lëshuar në vlerësimin e fuqisë provuese të tyre”*.
116. Gjykata vëren se gjykatat e rregullta në arsyetimet e tyre për mospranimin e korrespondencës elektronike si provë materiale, ndër të tjera, i janë referuar edhe dispozitave të procedurës penale (nenit 87 të Kodit të Procedurës Penale) në lidhje me aplikimin e masave të fshehta, të cilat, sipas pretendimeve të gjykatave, është dashur të zbatohen në këtë rast. Në lidhje me këtë, Gjykata në linjë me pretendimin apo arsyetimin e parashtruesit të kërkesës vlerëson se dispozitat e procedurës penale përkitazi me masat e fshehta të hetimit dhe vëzhgimit, ashtu siç është theksuar tashmë nga gjykatat e rregullta, nuk mund të aplikohen në rastin konkret, për arsye se prova e lartcekur në procedurën penale para Gjykatës është propozuar nga parashtruesi i kërkesës, në cilësinë e të akuzuarit dhe për shkak se korrespondenca elektronike është zhvilluar para procedurës hetimore.
117. Megjithatë, Gjykata vëren se Gjykata Themelore arsyetimin e saj për refuzimin e korrespondencës elektronike në mes të H.V. dhe J.Q. e mbështet, në thelb, në besueshmërinë e kësaj prove, përkatësisht në mënyrën se si është marrë kjo provë dhe çështjen nëse është kryer ndonjë ekspertizë për marrjen e kësaj prove.
118. Gjykata po ashtu rikujton se korrespondenca elektronike, e propozuar nga parashtruesi i kërkesës si provë materiale, ishte zhvilluar në mes të H.V., i cili në procedurën penale ishte në cilësinë e të akuzuarit dhe J.Q. [zëvendës drejtorit të kompanisë], i cili nuk ishte palë në procedurë. Lidhur me këtë, Gjykata i referohet edhe arsyetimit të Gjykatës Themelore, e cila po ashtu vendosi theksin në çështjen e të drejtave dhe lirive të njeriut, përkatësisht kur në rastin konkret edhe palët tjera përfshihen në korrespondencë, siç është rasti me J.Q..
119. Prandaj, Gjykata vlerëson se arsyetimi i gjykatave të rregullta, dhe në veçanti ai i Gjykatës Themelore në lidhje me mospranimin e provave materiale të propozuara nga parashtruesi i kërkesës, është shumë i qartë dhe i plotë, dhe bazohet edhe në mbrojtjen e të drejtave të palëve të tjera, që garantohen me Kushtetutë dhe me KEDNJ.
120. Rrjedhimisht, Gjykata vëren se në seancën shqyrtuese para Gjykatës Themelore, J.Q. në cilësinë e dëshmitarit, mes tjerash, kishte ofruar edhe dëshminë e tij në lidhje me korrespondencën elektronike që kishte zhvilluar me H.V., e cila dëshmi ishte reflektuar edhe në Aktgjykimin e kësaj gjykate.
121. Më tej, sa i përket çështjes së administrimit të provave, Gjykata fillimisht thekson se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta (*ligjshmëria*), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (*kushtetutshmëria*). Ky qëndrim është mbajtur vazhdimisht nga Gjykata, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, që në mënyrë të qartë thekson se nuk

- është roli i kësaj Gjykate të rishikojë konkluzionet e gjykatave të rregullta në lidhje me gjendjen faktike dhe zbatimin e të drejtës materiale (shih rastin e GJEDNJ-së *Pronina kundër Ruisë*, kërkesa nr. 65167/01, Vendim për papranueshmëri i 30 qershorit 2005, rastet e Gjykatës KIO6/17, parashtrues *L.G. dhe pesë të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 23 tetorit 2017, paragrafi 38; dhe KI122/16, parashtrues *Riza Dembogaj*, Aktgjykim i 30 majit 2018, paragrafi 58).
122. Gjykata Kushtetuese vetëm mund të shqyrtojë nëse provat në një procedurë para gjykatave dhe organeve të tjera janë paraqitur në mënyrë të drejtë dhe nëse procedurat në përgjithësi, të shikuara në tërësinë e tyre, janë zhvilluar në mënyrë të atillë që parashtruesi i kërkesës të ketë pasur gjykim të drejtë (shih, ndër autoritete të tjera, Raportin e Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut në rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 13071/87, të miratuar më 10 korrik 1991).
 123. Gjykata rikujton se e drejta për një “proces të drejtë” në procedurat civile dhe penale, e cila kërkohet nga neni 31 i Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk është drejtësi “substanciale” por është drejtësi “procedurale”. Në aspektin praktik kjo nënkupton se palët e kanë të drejtën për një procedurë kontradiktore në të cilën merren parasysh parashtruesat e palëve dhe në të cilën palët janë të vendosura në pozitë të barabartë para gjykatës (shih rastet e GJEDNJ-së *Star Cate Epilekta Gevmata dhe të tjerët kundër Greqisë*, nr. 54111/07, Vendim i 6 korrikut 2010; dhe shih rastin e Gjykatës KI119/17, parashtrues *Gentian Rexhepi*, Aktvendim për papranueshmëri i 3 prillit 2019, paragrafi 85).
 124. Gjykata, në fund, rikujton se parashtruesi i kërkesës, në mbështetje të pretendimeve të tij për shkelje të parimit të barazisë së armëve dhe atij të kontradiktoritetit iu referua disa rasteve të GJEDNJ-së (të listuara në paragrafin 91). Në lidhje me këtë, Gjykata vëren se në rastet e referuara nga parashtruesi i kërkesës, GJEDNJ në vlerësimin e meritave të kërkesës, kishte përmendur edhe parimet e përgjithshme përkitazi me barazinë e armëve në procedurë, të cilat kjo Gjykatë i kishte zhvilluar dhe i kishte konfirmuar në vazhdimësi në praktikën e saj gjyqësore.
 125. Megjithatë, Gjykata vëren se përveç faktit që parashtruesi i kërkesës i është referuar këtyre rasteve në kërkesën e tij, ai në asnjë mënyrë nuk elaboroi lidhshmërinë e tyre, faktike apo juridike, me rrethanat e rastit konkret, detyrë kjo që, bazuar në praktikën gjyqësore të Gjykatës, i takon parashtruesit të kërkesës (shih, ndër të tjera, dhe në këtë kontekst, Aktgjykimin në rastin KI48/18 të 4 shkurtit 2019, me parashtrues *Arban Abrashi dhe Lidhja Demokratike e Kosovës* (LDK), paragrafi 275; dhe rastin KI119/17, parashtrues *Gentian Rexhepi*, Aktvendim për papranueshmëri i 3 majit 2019, paragrafi 80).
 126. Në dritën e shqyrtimeve dhe arsytimeve të lartcekura, Gjykata konkludon se janë të pabazuara pretendimet e parashtruesit për cenimin e parimit të “barazisë së armëve” dhe “parimit të kontradiktoritetit”, si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta.

127. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se janë të pabazuara pretendimet e parashtruesit se atij i është shkëlur e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

II. Sa i përket pretendimeve për interpretimin dhe zbatimin qartazi arbitrar për shkak të aplikimit të analogjisë nga gjykatat e rregullta

128. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se “[...] Gjykatat e rregullta në mënyrë arbitrare i kanë dhënë [parashtruesit të kërkesës], Drejtor Ekzekutiv i një OJQ-je të huaj (të Republikës së Shqipërisë), statusin e personit zyrtarë”.
129. Parashtruesi i kërkesës fillimisht specifikon se: “[...] shprehja ligj nënkupton ligjet vendore e jo edhe ato të shteteve të tjera, sepse po të ishte e kundërta, pra që kjo shprehje të nënkuptonte edhe ligjet e shteteve të tjera, atëherë një rrethanë e tillë do të paraqiste "agresion ligjor" të Kosovës në shtetet e tjera. Është më se e qartë se shprehja e përdorur në Kodin Penal "Një person i cili ushtron detyra të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të parashikuara me ligj" nënkupton autorizimet që burojnë nga ligjet vendore. Autorizimet të cilat i ka [parashtruesi i kërkesës] në OJQ "ISN" burojnë në ligjet e Republikës së Shqipërisë e jo nga ato të Republikës së Kosovës. Ky fakt vërtetohet edhe nga vet konkluzionet e Gjykatës së Apelit e të cilat përkrahen edhe nga Gjykata Supreme ku në mes tjerash thuhet se "Instituti për Studime Ndërkombëtare" është i themeluar në Shqipëri”.
130. Së dyti, parashtruesi i kërkesës pretendon se në rastin e tij gjykatat e rregullta kanë “cenuar parimin e ndalesës së analogjisë” në të drejtën penale, në atë mënyrë që kanë interpretuar edhe dispozitat e Ligjit për Prokurimin Publik. Në kontekst të këtij pretendimi, parashtruesi i kërkesës specifikon se: “Zbatimi i Ligjit për Prokurim Publik për të dhënë statusin e personit zyrtarë [parashtruesit të kërkesës] është arbitrarë, sepse ky ligj nuk merret fare me përcaktimin e statusit të personave zyrtarë, por përcakton procedurat e prokurimit në tenderët publikë. Edhe sikur Ligji i Prokurimit të përcaktonte domethënien e shprehjes "person zyrtarë" në të drejtën penale është e ndaluar analogjia andaj edhe dispozitat e këtij ligji nuk do të gjenin zbatim, sepse statusin e personit zyrtarë mund ta kenë vetëm personat e përcaktuar në mënyrë taksative në Kodin Penal”.
131. Sipas parashtruesit të kërkesës “Ndalimi i aplikimit të analogjisë në të drejtën penale është në funksion të sigurisë juridike të subjekteve të së drejtës. Vërehet qartë se në këtë çështje penale Gjykatat e rregullta e kanë shkëlur këtë parim. Ndalësia e analogjisë taksativisht është parashikuar me nenin 1 par 3 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës sipas të cilit: "Përkufizimi i një veprë penale duhet të përcaktohet në mënyrë të saktë dhe nuk lejohet interpretimi në bazë të analogjisë”.
132. Në kontekst të kësaj, Gjykata vëren se parashtruesi pretendimin e tij për interpretim dhe zbatim qartazi arbitrar të ligjit nga gjykatat e rregullta e bazon në të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Megjithatë, Gjykata duke

u bazuar në faktet e pretenduara dhe provat e bashkëngjituara në kërkesë, pretendimin e parashtruesit të kërkesës, i cili në mënyrë specifike i referohet cilësimit të tij si person zyrtar, do ta vlerësojë në kontekst të asaj nëse pretendimi i tij i ngritur para gjykatave të rregullta është adresuar në mënyrë të mjaftueshme nga Gjykata Supreme, në pajtueshmëri me të drejtën për një vendim të arsyetuar, siç garantohet me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së (shih në mënyrë të ngjashme rastin KI145/18, parashtrues *Shehide Muhadri, Murat Muhadri dhe Sylë Ibrahim*, të cituar më lart, paragrafi 39).

133. Në këtë aspekt, Gjykata rikujton praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së dhe asaj të Gjykatës, ku është përcaktuar që: "Një ankese është e karakterizuar nga faktet e pretenduara në të dhe jo thjesht nga bazat ligjore apo argumentet në të cilat mbështetet" (shih rastin e GJEDNJ-së, *Stefanica* dhe të tjerët kundër Rumanisë, Aktgjykimi i 2 nëntorit 2010, paragrafi 23; shih edhe rastet e Gjykatës, KI145/18, parashtrues *Shehide Muhadri, Murat Muhadri dhe Sylë Ibrahim*, Aktgjykim, i 19 korrikut 2018, paragrafi 35, KI34/17, parashtruese e kërkesës *Valdete Daka*, Aktgjykim, i 1 qershorit 2017, paragrafi 83 dhe KO73/16, parashtruesi i kërkesës *Avokati i Popullit*, Vlerësimi i kushtetutshmërisë së Qarkores Administrative Nr. 1/2016 të lëshuar nga Ministria e Administratës Publike të Republikës së Kosovës me 21 janar 2016, Aktgjykimi i 8 dhjetorit 2016, paragrafi 78).
134. Rrjedhimisht, Gjykata do të shqyrtojë dhe vlerësojë kushtetutshmërinë e pretendimit të parashtruesit të kërkesës duke iu referuar parimeve të përgjithshme përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor, siç garantohet me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, shqyrtim ky në të cilin, Gjykata fillimisht (i) do të i shtjellojë parimet e përgjithshme; dhe me pas, (ii) do të i aplikojë të njëjtat në rrethanat e rastit konkret.
- (i) *Parimet e përgjithshme sipas praktikës së Gjykatës dhe asaj të GEJDNJ-së përkitazi me të drejtën për vendim të arsyetuar gjyqësor*
135. Përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar gjyqësore. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së (përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, Aktgjykim i 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI22/16, parashtrues *Naser Husaj*, Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykim i 9 janarit 2018; KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; KI87/18, parashtrues i kërkesës *IF Skadiforsikring*, Aktgjykim, i 27 shkurtit 2019, dhe KI24/17,

parashtrues *Bedri Salihu*, Aktgjykim, i 27 majit 2019, KI35/18, parashtrues *Bayerische Versicherungsverband*, Aktgjykim, i 11 dhjetorit 2019).

136. Në parim, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, garancitë e mishëruara në nenin 6 të KEDNJ-së përfshijnë detyrimin që gjykatat të japin arsye të mjaftueshme për vendimet e tyre (shih, rastin e GJEDNJ-së, *H. kundër Belgjikës*, Aktgjykimi i 30 nëntorit 1987, paragrafi 53). Një vendim i arsyetuar u tregon palëve se çështja e tyre është dëgjuar me të vërtetë, dhe për pasojë kontribuon në një pranueshmëri më të madhe të vendimeve (shih, rastin e GJEDNJ-së *Magnin kundër Francës*, Vendim i 10 majit 2012, paragrafi 29). Kjo praktikë gjyqësore gjithashtu përcakton se përkundër faktit që një gjykatë ka një liri të caktuar të vlerësimit lidhur me përzgjedhjen e argumenteve dhe dëshmimeve, ajo është e detyruar të justifikojë aktivitetet dhe vendimmarrjen e saj duke dhënë arsytet përkatëse (shih, rastet e GJEDNJ-së: *Suominen kundër Finlandës*, cituar më lart, paragrafi 36; *Carmel Saliba kundër Maltës*, Aktgjykim i 24 prillit 2017, paragrafi 73). Për më tepër, vendimet duhet të jenë të arsyetuara në atë mënyrë që t'u mundësojë palëve të shfrytëzojnë në mënyrë efektive çdo të drejtë ekzistuese të ankesës (shih rastin e GJEDNJ *Hirvisaari kundër Finlandës*, cituar më lart, paragrafi 30).
137. Gjykata po ashtu thekson se bazuar në praktikën e saj gjyqësore gjatë vlerësimit të parimit i cili i referohet administrimit të duhur të drejtësisë, vendimet e gjykatave duhet të përmbajnë arsyetimin në të cilat ato bazohen. Shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit konkret. Janë argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsytet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm (shih rastet e GJEDNJ-së *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 29; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 27; dhe *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, paragrafi 42, shih, po ashtu, rastin e Gjykatës KI97/16, parashtrues *IKK Classic*, të cituar më lart, paragrafi 48; dhe rastin KI87/18 *IF Skadeforsikring*, të cituar më lart, paragrafi 48). Duke mos kërkuar një përgjigje të detajuar për secilën ankesë të ngritur nga parashtruesi i kërkesës, ky obligim nënkupton që palët në procedurë gjyqësore mund të presin që të pranojnë një përgjigje specifike dhe eksplicite ndaj pretendimeve të tyre që janë vendimtare për rezultatin e procedurës së zhvilluar (shih rastin *Morerira Ferreira kundër Portugalisë*, të cituar më lart, paragrafi 84 dhe të gjitha referencat e përdorura aty).
138. Në fund, Gjykata duke iu referuar praktikës së saj gjyqësore rikujton se vendimet e gjykatave do të shkelin parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, në qoftë se arsyetimi i dhënë nuk i përmban faktet e vërtetuara, dispozitat ligjore përkatëse dhe marrëdhënien logjike midis tyre (shih, ndër të tjera, rastet e Gjykatës: KI72/12, parashtrues *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, cituar më lart, paragrafi 61; KI135/14, parashtrues *IKK Classic*, cituar më lart, paragrafi 58; dhe KI87/18, parashtrues *IF Skadeforsikring* cituar më lart, paragrafi 49).

(ii) Aplikimi i parimeve të lartcekura në rastin e parashtruesit të kërkesës

139. Gjykata do të vlerësojë nëse pretendimi i parashtruesit të kërkesës përkitazi me cilësimin e tij si person zyrtar është adresuar nga Gjykata Supreme në mënyrën e duhur dhe në pajtueshmëri me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor, ashtu sic garantohet me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
140. Gjykata rikujton se në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës, në thelb pretendon se gjykatat e rregullta, përfshirë edhe Gjykatën Supreme gjatë nxjerrjes së vendimeve të tyre përmes të cilave ai ishte cilësuar me statusin e personit zyrtar në bazë të analogjisë kishin aplikuar edhe dispozitat e Ligjit për Prokurimin Publik. Në kontekst të këtij pretendimi, parashtruesi i kërkesës kishte ritheksuar dhe specifikuar se ai nuk kishte status të personit zyrtar ashtu siç specifikohet me nenin 107 të Kodit të Përkohshëm Penal.
141. Në këtë kontekst, Gjykata në mënyrë që të vlerësojë kushtetutshmërinë e pretendimit të parashtruesit të kërkesës, së pari i referohet Aktgjykimit PKR.nr.432/15, të 18 dhjetorit 2017 të Gjykatës Themelore, përmes së cilit parashtruesi i kërkesës ishte cilësuar me statusin e personit zyrtar dhe rrjedhimisht ishte shpallur fajtor për kryerjen e veprës penale nga neni 341 [Mashtrimi në detyrë], paragrafi 3 në lidhje me paragrafin 1 të Kodit të Përkohshëm Penal, i cili përcakton:
- 1. Personi zyrtar i cili me qëllim të përfitimit të kundërligjshëm të dobisë pasurore për vete ose për personin tjetër bën prezentimin e rremë të raportit të llogarive apo i cili në mënyrë tjetër e vë në lajthim personin e autorizuar në kryerjen e pagesës së kundërligjshme dënohet me gjobë ose me burgim deri në pesë vjet.*
- [...]
- 3. Nëse vepra penale nga paragrafi 1 i këtij neni rezulton me dobi pasurore në vlerë që tejkalon 5.000 euro, kryerësi dënohet me burgim prej një deri në dhjetë vjet.*
142. Gjykata, në vijim rikujton se Gjykata Themelore duke iu referuar “Deklaratën nën Betim”, të dhënë nga parashtruesi i kërkesës, deklaratë e cila ishte pjesë e dokumentacionit tenderues, kishte vërtetuar se parashtruesi i kërkesës “[...] ka përfaqësuar Institutin si person zyrtar, ngase ka vepruar si organizatë biznesi-person juridik, sepse sipas Ligjit për Prokurimin Publik respektivisht dispozitës së nenit 61 [Pranueshmëria e kandidatëve ose tenderuesve] të nenit të përmendur, ka ushtruar detyra të posaçme, që lidhen me aktivitetin e prokurimit publik”.
143. Në këtë kontekst, Gjykata vëren se vetë “Deklarata nën Betim” nuk është pjesë e Ligjit për Prokurimin Publik, por është nxjerrë nga dispozita e nenit 61 të Ligjit për Prokurimin Publik.

144. Gjykata më tej rikujton, se parashtruesi i kërkesës pretendimin e tij se nuk e kishte statusin e personit zyrtar e kishte ngritur edhe përmes ankesave të tij, të parashtruara në Gjykatën e Apelit dhe kërkesave të tij për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruara në Gjykatën Supreme. Prandaj, në kontekst të pretendimve të ngritura nga parashtruesi i kërkesës, Gjykata në vijim do t'i referohet edhe arsytetimeve të dhëna nga Gjykata e Apelit dhe atyre nga Gjykata Supreme.
145. Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit PAKR nr. 27/2018, të 2 majit 2018 në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës se ai nuk e ka statusin e personit zyrtar, vlerësoi se Gjykata Themelore kishte dhënë arsye të mjaftueshme, të cilat arsye “[...] i aprovon edhe kjo Gjykatë dhe nuk e sheh të nevojshme të bëjë edhe njëherë vlerësime.” Rrjedhimisht, Gjykata rikujton se Gjykata e Apelit vëretetoi interpretimin e dhënë nga Gjykata Themelore se parashtruesi i kërkesës kishte statusin e “personit zyrtar”.
146. Në vijim, Gjykata rikujton se në procedurën e rigjyimit në Gjykatën e Apelit, kjo e fundit në Aktgjykimin e saj PAKR nr. 528/2019, të 16 prillit 2019, në lidhje me pretendimet e parashtruesit të kërkesës se ai nuk e ka statusin e “personit zyrtar”, vlerësoi se:
- “[...] qëndron fakti se [parashtruesi i kërkesës] është shtetas i Republikës së Shqipërisë dhe se Instituti për Studime Ndërkombëtare të cilën e përfaqëson i akuzuari është i themeluar në Shqipëri, por nga ky fakt nuk mund të konkludohet se ky i akuzuar në rastin konkret nuk e ka cilësinë e personit zyrtar. Sepse, sipas Ligjit të Prokurimit Publik të Kosovës nr. 2003/17 ky Institut si palë e interesuar ka ofertuar në Kosovë si operator ekonomik (ka ofruar shërbime respektivisht ka kontraktuar punë) dhe [parashtruesi i kërkesës] përveç që e përfaqëson Institutin si person zyrtar me rastin e fitimit të tenderit nga autoriteti kontraktues (Universiteti i Prishtinës) ka marrë përsipër ushtrimin e detyrave të posaçme zyrtare në bazë të autorizimit të dhënë me ligj.”*
147. Gjykata vëren se Gjykata e Apelit në Aktgjykimin e saj të dytë përkitazi me parashtruesin e kërkesës interpretoi nocionin “person zyrtar” duke iu referuar edhe Ligjit për Prokurimin Publik të Kosovës nr. 2003/17, pa dhënë arsyetim specifik se në bazë të cilit paragraf të nenit 107 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës, parashtruesi i kërkesës, si person juridik, e ka statusin e “personit zyrtar”, gjegjësisht nuk specifikoi se **“cilin funksion publik ose cilin autoritet publik kishte ushtruar parashtruesi i kërkesës në mënyrë që të konsiderohet person zyrtar”**. Në fakt, Gjykata e Apelit në fund vetëm konkludoi se “... nuk mund të konkludohet se ky i akuzuari në rastin konkret nuk e ka cilësinë e personit zyrtar”.
148. Gjykata, në vijim rikujton pretendimin specifik të parashtruesit të kërkesës të ngritur në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, përmes së cilës kërkesë theksoi se:
- “Parashtruesi është dënuar për veprën penale nga neni 341 i Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës "mashttrim në detyrë". Mashtrimi në Detyrë mund të kryhet vetëm nga "personi zyrtar". Duke e marrë parasysh faktin*

se OJQ "ISN" (Republika e Shqipërisë) ka qene në marrëdhënie kontraktuale me Universitetin e Prishtinës, pyetjet e radhës të cilat duhet të adresohen janë:

a. Nëse secilit operatore ekonomik duhet t'i ipet statusi i "personit zyrtar" sipas kodit të përkohshëm penal, si dhe:

b. A ka mundësi që të këtë statusin e personit zyrtar personi përgjegjës i një OJQ-je të huaj e cila nuk është e regjistruar në Republikën e Kosovës."

149. Në kontekst të këtij pretendimi specifik, Gjykata rikujton arsyetimin e dhënë nga Gjykata Supreme, e cila në Aktgjykimin e saj të kontestuar Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, theksoi se: "[...] *vepra penale në fjalë mund të kryhet ekskluzivisht nga personi zyrtar dhe me këtë rast gjykatat e instancave më të ulëta e kanë potencuar në vendimet e tyre faktin se [parashtruesi i kërkesës] kishte këtë cilësi, dhe për më tepër, kanë cituar dispozitat ligjore që përcaktojnë cilësinë e personit zyrtar edhe pse behet fjale për shtetas të Republikës së Shqipërisë dhe organizata "ISD" po ashtu kishte selinë në Tiranë, megjithatë nuk kishte dyshime se i dënuari kishte cilësinë e personit zyrtar pasi që përveç faktit se ishte përfaqësues i "ISD-së" dhe kishte ofertuar në Kosovë si përfaqësues i operatorit ekonomik, kishte marrë për sipër ushtrimin e posaçëm të detyrave zyrtare në baze të autorizimit ligjor siç është përcaktuar me dispozitën e nenit 107 të KPPK-së [Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës].*
150. Duke u bazuar në Aktgjykimin e lartcekur të Gjykatës Supreme, Gjykata vëren se kjo e fundit në lidhje me cilësimin e parashtruesit të kërkesës si "personi zyrtar", kishte vërtetuar interpretime të gjykatave të shkallës më të ulët duke konstatuar se "[parashtruesi i kërkesës] *kishte marrë për sipër ushtrimin e posaçëm të detyrave zyrtare në baze të autorizimit ligjor siç është përcaktuar me dispozitën e nenit 107 të KPPK-së [Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës].* Megjithatë nuk kishte specifikuar se cili paragraf i nenit 107 i KPPK-së është i aplikueshëm në rastin e tij, dhe po ashtu nuk kishte specifikuar se cili ishte autoriteti publik, dhe detyrat e posaçme të cilat ai i ushtronte brenda këtij autoriteti.
151. Në këtë aspekt, Gjykata përsërit se GJEDNJ, ndër të tjera, në Aktgjykimin Hadianastassiou kundër Greqisë, cituar me lart, mori qëndrimin se gjykatat vendore duhet "të shpjegojë në mënyrë mjaft të qartë se mbi cilat baza juridike e bazon vendimin e saj" (shih, në këtë kontekst, gjithashtu rastin e Gjykatës KI87/18 parashtrues *IF Skadeforsikring*, cituar me lart, paragrafi 61).
152. Tutje, Gjykata vëren se një arsyetim i mjaftueshëm dhe i qartë në lidhje me statusin e "personit zyrtar" nuk iu dha parashtruesit të kërkesës në asnjë prej aktgjykimeve të gjykatave të rregullta, përkundrazi, statusi i tij çdoherë është konstatuar me përdorimin e analogjisë bazuar në Ligjin për Prokurimin Publik nr. 2003/17, duke mos arsyetuar me asnjë fjalë të vetme se në bazë të cilit paragraf të nenit 107 të Kodit të Përkohshëm Penal parashtruesi i kërkesës e ka cilësinë e personit zyrtar.
153. Sikur Gjykata Supreme të adresonte pretendimin thelbësor të parashtruesit të kërkesës për kualifikimin e tij si person zyrtar pavarësisht përgjigjes që do t'i

jepej këtij pretendimi (pra, pavarësisht nëse ky pretendim do të pranohej si i arsyetuar apo do të refuzohej si i pabazë), atëherë do të përmbushej kushti i "palës së dëgjuar" dhe i administrimit të duhur të drejtësisë (shih, mutatis mutandis, rastin e Gjykatës KI145/18, të cituar më lart, paragrafi 58).

154. Në këtë drejtim, Gjykata vë në pah se nuk është në detyrën e Gjykatës Kushtetuese të ekzaminojë deri në çfarë mase janë të arsyeshme pretendimet e parashtruesve në procedurat pranë gjykatave të rregullta. Megjithatë, drejtësia procedurale e kërkon që pretendimeve thelbësore të ngritura nga palët në gjykatat e rregullta duhet dhënë përgjigje në mënyrën e duhur - posaçërisht nëse kanë të bëjnë me interpretimin ligjor që i referohet kualifikimit të parashtruesit të kërkesës si person zyrtar e që drejtpërdrejt ndikon edhe në cilësimin e veprës penale për të cilin ai është shpallur fajtor.
155. Gjykata ripërsëritë se parashtruesi i kërkesës, si para gjykatave të shkallës më të ultë, ashtu edhe para Gjykatës Supreme, kishte ngritur çështjen e interpretimit dhe aplikimit në bazë të analogjisë të Ligjit për Prokurimin Publik. Për më tepër, parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, të parashtruar më 12 qershor 2019, po ashtu në mënyrë specifike pretendoi se *"Zbatimi i Ligjit për Prokurim Publik për të dhënë statusin e personit zyrtarë [të parashtruesit të kërkesës] është arbitrarë, sepse ky ligj nuk merret fare me përcaktimin e statusit të personave zyrtarë, por përcakton procedurat e prokurimit në tenderët publikë. Edhe sikur Ligji i Prokurimit të përcaktonte domethënien e shprehjes "person zyrtarë" në të drejtën penale është e ndaluar analogjia andaj edhe dispozitat e këtij ligji nuk do të gjenin zbatim, sepse statusin e personit zyrtarë mund ta kenë vetëm personat e përcaktuar në mënyrë taksative në Kodin Penal. Ndalimi i aplikimit të analogjisë në të drejtën penale është në funksion të sigurisë juridike të subjekteve të së drejtës. Vërehet qartë se në këtë çështje penale Gjykata e Apelit e ka shkelur këtë parim. Ndalesa e analogjisë taksativisht është parashikuar me nenin 1 par 3 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës sipas të cilit: "Përkufizimi i një veprë penale duhet të përcaktohet në mënyrë të saktë dhe nuk lejohet interpretimi në bazë të analogjisë"*.
156. Bazuar në atë si më sipër, Gjykata konstaton se janë të bazuara pretendimet e parashtruesit të kërkesës se Ligji për Prokurimin Publik nuk ofron përkufizimin e *"personit zyrtar"*, megjithatë, kjo Gjykatë rithekson se gjykatat e rregullta në vendimet e tyre i janë referuar këtij ligji për të arsyetuar se parashtruesi i kërkesës, në cilësinë e përfaqësuesit të kompanisë, kishte ofruar shërbime si operator ekonomik për nevoja të një autoriteti publik.
157. Prandaj, duke marrë parasysh vërejtjet e mësipërme dhe procedurën në tërësi, Gjykata konsideron se Gjykata Supreme vërtetoi qëndrimin e gjykatave të rregullta, pa u përgjigjur në pretendimin specifik të parashtruesit të kërkesës në lidhje me interpretimin dhe zbatimin e Ligjit për Prokurimin Publik, në të cilin rast, si rrjedhojë, parashtruesi i kërkesës ishte cilësuar si person zyrtar.
158. Rrjedhimisht, Gjykata gjen se Aktgjykimi i kontestuar [Pml. nr. 253/2019] i Gjykatës Supreme, i 30 shtatorit 2019 nuk i ka plotësuar kriteret për një vendim të arsyetuar gjyqësor si pjesë përbërëse e së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të

KEDNJ-së, sepse ka dështuar që në mënyrë të mjaftueshme të adresojë pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës kur ka vërtetuar vendimet e gjykatave të rregullta, përmes së cilave ai ishte cilësuar me statusin e personit zyrtar.

159. Gjykata rithekson se ky përfundim ka të bëjë ekskluzivisht me aktgjykimet e kontestuara nga pikëpamja e interpretimit të ligjit, në mënyrë specifike arsyetimit të vendimit gjyqësor nga Gjykata Supreme në rrethanat e rastit të parashtruesit të kërkesës dhe në asnjë mënyrë nuk paragjykon rezultatin e meritave të rastit të tij në rivendosje. Gjykata thekson se nuk është e thirrur të vendosë për përgjegjësinë individuale penale të parashtruesit të kërkesës, që në rend të parë është çështje e vlerësimit të gjykatave të rregullta (shih Aktgjykimin *Streletz, Kessler dhe Krenz kundër Gjermanisë*, kërkesat nr. 34044/96, 35532/97 dhe 44801/98, të 22 marsit 2001, paragrafi 51). Në këtë kontekst, Gjykata thekson se konstatimi i saj se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të së drejtës së parashtruesit për vendim të arsyetuar gjyqësor, i referohet në mënyrë specifike vetëm pretendimit të ngritur nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij në Gjykatë.

Përfundime

160. Gjykata ka trajtuar të gjitha pretendimet e parashtruesit të kërkesës, duke aplikuar mbi këtë vlerësim praktikën gjyqësore të Gjykatës dhe GJEDNJ-së përkritazi me parimin e kontradiktoritetit dhe atij të barazisë së armëve dhe mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor, parime dhe garanci këto që janë të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së.
161. Sa i përket pretendimit të parashtruesit të kërkesës për cenim të parimit të “barazisë së armëve” dhe “parimit të kontradiktoritetit” si rezultat i mospranimit të provës së propozuar nga gjykatat e rregullta, Gjykata konstatoi se janë të pabazuara pretendimet e parashtruesit të kërkesës se atij i është shkelur e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
162. Sa i përket mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor, Gjykata konstatoi se me nxjerrjen e Aktgjykimit Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, Gjykata Supreme ka dështuar të arsyetojë pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës dhe nuk e ka arsyetuar vendimin e saj përkritazi me cilësimin e tij si person zyrtar.

Kërkesa për seancë dëgjimore

163. Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesi i kërkesës ka kërkuar mbajtjen e seancës dëgjimore.
164. Gjykata rikujton se rregulli 42 [E drejta në dëgjim dhe heqja dorë] paragrafi (2) i Rregullores së punës përcakton që “*Gjykata mund të urdhërojë mbajtjen e seancës dëgjimore në rast se beson se ajo është e nevojshme për të qartësuar çështje të provave apo ligjit*”.
165. Gjykata vëren se rregulli i lartcekur i Rregullores së punës është i karakterit diskrecional. Si i tillë, ky rregull vetëm parasheh mundësinë që Gjykata të

urdhërojë mbajtjen e seancës dëgjimore në rastet kur beson se ajo është e nevojshme për të qartësuar çështje të provave apo të ligjit. Pra, Gjykata nuk është e obliguar të urdhërojë mbajtjen e seancës dëgjimore në rast se ajo konsideron se të dhënat ekzistuese në shkresat e lëndës mjaftojnë, përtej çdo dyshimi, për të arritur tek një vendim meritor lidhur me rastin që është në shqyrtim (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese KI34/17, parashtruese *Valdete Daka*, Aktgjykim i 1 qershorit 2017, paragrafët 108-110 - ku thuhet se “*Gjykata konsideron se dokumentet e përfshira në kërkesë janë të mjaftueshme për të vendosur në rast [...]*”).

166. Në rastin konkret, Gjykata ka pasur qasje në dosjen origjinale të rastit dhe në të gjithë dokumentacionin e nevojshëm, prandaj Gjykata nuk konsideron se ekziston ndonjë paqartësi rreth “*provave apo ligjit*” dhe për këtë arsye nuk e sheh të nevojshme mbajtjen e seancës dëgjimore. Dokumentet e përfshira në kërkesë janë të mjaftueshme për të vendosur përkitazi me kërkesën e parashtruesit.
167. Rrjedhimisht, Gjykata, njëzëri, e refuzon kërkesën e parashtruesit të kërkesës për caktim të seancës dëgjimore si të pabazuar.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, me nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe me rregullin 59 (1) (a) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 9 dhjetor 2020.

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË, me shumicë votash, kërkesën të pranueshme;
- II. TË KONSTATOJË, me shumicë votash, se ka shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si rezultat i mos arsyetimit të vendimit gjyqësor përkitazi me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për cilësimin e tij si person zyrtar;
- III. TË SHPALLË të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019 përkitazi me parashtruesin e kërkesës;
- IV. TË KTHEJË Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Pml. nr. 253/2019, të 30 shtatorit 2019, për rivendosje në pajtim me konstatimet të këtij Aktgjykimi të Gjykatës Kushtetuese;
- V. TË URDHËROJË Gjykatën Supreme që ta njoftojë Gjykatën Kushtetuese, sa më shpejtë që është e mundur, por jo më vonë se me 30 prill 2021 lidhur për masat e ndërmarra për zbatimin e Aktgjyimit të Gjykatës, në pajtim me rregullin 66 (5) të Rregullores së punës;
- VI. TË MBETET fuqimisht e angazhuar në këtë çështje në pritje të zbatimit të këtij Aktgjykimi;
- VII. TË REFUZOJË njëzëri kërkesën e parashtruesit për mbajtje të seancës dëgjimore;
- VIII. T'UA KUMTOJË këtë Aktgjykim palëve dhe, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit, ta publikojë të njëjtin në Gazetën Zyrtare;
- IX. TË DEKLAROJË se ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Radomir Laban

Radomir Laban

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi

